Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2197 | 4 PAGINI — 20 BANI | Sîmbătă 26 mai 1956

Izvorul luminii DE PE TROTUȘ

Note de pe șantier

După mulți kilometri, trenul se opri într-un cîmp. Călătorii, curioși, întrebară pe conductor de ce s-a oprit trenul așa departe de gară. Se lămuriră îndată, cînd șeful de tren anunță cu un ton grav, plin de importanță:

— Halta Borzești. Cine merge la șantier, aici trebuie să coboare.

Cîțiva călători, ce se vădeau a fi străini de aceste meleaguri, coborîră. In urma trenului, ei cercetară atenți împrejurimile, întrebîndu-se unii pe alții:

— Incotro vine șantierul?

Privind pe cîmp zăriră cîteva barăci și stive de materiale.

— Uite, acolo trebuie să fie — arătă unul dintre ei. Apoi o porniră cu toții în direcția aceea.

Am poposit și eu cîtva timp printre schelele acestei uriașe construcții. Macaralele turn ridicau la înălțimi amețitoare scînduri și cărămizi, locomotivele electrice alergau de la un capăt la altul trăgînd după ele povara grea a vagonetelor. Motoarele ce pun în funcție betonierele vibrau pătimaș. In groapa de fundație a celui de-al doilea turbo-generator, un escavator mușca îndîrjit din pămînt.

Pe una din schelele de la vreo 25 metri înălțime, acolo unde vîntul șuiera nestingherit, lucra la cofraje Petre Kisfaludy cu echipa sa de dulgheri. Kisfaludy baci, cum îi spun cei tineri, e un om în vîrstă, energic și cu multă hotărîre. Nu-i place lauda și lucrul de mîntuială. Filip Vilhelm, Matei Antal și toți cei 20 de tineri ce s-au calificat în brigada lui au devenit buni meseriași, constructori de nădejde.

Pe șinele rînduite de-a lungul zidului înalt, o macara turn își plimba bratul încărcat cu un teanc de scînduri. Privind-o, tov. Kisfaludy spunea:

— Mecanizarea ne-a ajutat mult. La început nu aveam macarale și tare ne era greu. Trebuia să urcăm lemnăria cu frînghiile și asta cerea multe eforturi.

In apropiere am zărit un colos de beton: coșul uzinei. Prin proporțiile lui era într-adevăr impresionant. Ștefan Bărbulescu, membru în comitetul U.T.M., a explicat că șantierul a fost construit aproape în întregime din elemente prefabricate. Specialiștii cehi — spunea el — au fost cei care ne-au dat un prețios ajutor la construcția coșului.

Constructorii au trebuit să dea dovadă de mult curaj. Tinerii Nicolae Stancu și Stan Marin s-au dovedit îndrăzneți. Cînd au fixat ultimele prefabricate în vîrful celor 80 de metri s-au îmbrățișat și au tras de acolo un chiot de a răsunat valea, apoi au cuprins în priviri întregul șantier. O măreață priveliște cum numai de acolo putea fi văzută, li se așternea în fața ochilor. Un furnicar de oameni, de mașini și tractoare se vedea peste tot.

In sala degazorilor, la stația de pompare unde se înmagazinează hrana termocentralei, se muncea cu mult suflet. In sus, pe valea Trotușului, paralel cu albia rîului, se zărește canalul de aducțiune proaspăt construit, care aprovizionează uzina cu apă.

La capătul lui se desfășura intens munca de construcție a barajului care încinge Trotușul cu un brîu puternic de beton, stăvilind apele repezi. Stancu și Marin privind barajul, de aici de la înălțime, își amintesc de nopțile grele, cînd ploile nu mai conteneau. Din această cauză lucrările barajului au mers anevoios. Cu toate piedicile, ritmul muncii nu a scăzut. Au fost cîteva cazuri cînd furia apei n-a mai putut fi stăvilită. Ceea ce se clădea cu trudă în cursul zilei, noaptea se nărui la fel ca și zidul legendarului meșter Manole.

Intr-o noapte digurile au fost măturate iar apa a pătruns în batardouri, inundînd pompele, utilajele, smulgînd vagoneții. Atunci un zvon dușmănos căta să bage panica în oameni: Gata. Deacum încetează lucrările. Nu-i chip să se mai facă barajul.

La chemarea comuniștilor, constructorii au dat năvală la baraj. Montori și dulgheri, betoniști și tehnicieni toți erau stăpîniți de un puternic spirit de luptă. Ei au salvat o parte din utilaje și au izbutit să pună stavilă furiei apelor. Unii tineri s-au avîntat cu curaj în apă să salveze vagoneții. După 4 zile, cînd se restabiliseră lucrările, într-o noapte din nou apele izbiră cu și mai multă vrăjmășie digul. A trebuit să înceapă munca iarăși de la capăt. Comuniștii, utemiștii, toți constructori n-au dat înapoi și au zăgăzuit apele Trotușului înainte ca ploile să înceteze.

Cîtva timp am poposit în sala turbinelor și a cazanelor. In ciuda frigului, și aici se muncea însuflețit pentru punerea la punct a ultimelor piese în vederea intrării în funcțiune a turbinei. Lîngă turbină un grup de oameni se sfătuiau. Am cunoscut pe specialistul sovietic Veresciaghin. Dădea indicații tînărului inginer Ion Suciu și tehnicienilor asupra unor amănunte legate de montaj. Deasupra o macara uriașă ce avea o putere de 75 tone se mișca avînd prinsă în cîrlig o piesă mare. Montorii zoreau să termine cît mai repede punerea la punct a turbinei. Ei sînt ajutați în această direcție de specialiști sovietici. După cîteva momente am intrat în vorbă cu inginerul Ion Suciu.

— Multe ar fi de povestit, mărturisește el. In septembrie anul trecut, cînd au fost gata fundațiile, am trecut la montajul turbinei. Personal n-aveam suficientă experiență în această direcție. Nu mai lucrasem practic la montarea unor astfel de turbine. Cu maiștri calificați veniți de pe alte șantiere și cu sprijinul tehnicienilor sovietici, am reușit să montăm turbina într-un timp mult mai scurt decît a fost necesar pentru montarea altor turbine în țara noastră.

Proiectul termocentralei, utilajele și mașinile cu care este înzestrată, le-am primit tot de la marea noastră prietenă din răsărit. Fără acest ajutor, termocentrala n-ar fi putut fi construită într-un ritm atît de rapid. Azi ne mîndrim cu această construcție, ea fiind una dintre centralele mari din țară.

Numai prima turbină — pe care am instalat-o acum — (care a și fost pusă deja în funcțiune N.R.) poate alimenta cu energie 250.000 becuri a 100 Wați.

De aici am urcat sus la cota 24 a cazanului de abur unde se găsea instalația ventilului principal. Munceau de zor montorii din brigada de tineret condusă de Nicolae Mihalache. Toți tinerii acestei brigăzi au venit pe șantier de pe băncile școlii profesionale. Aici, la montajul cazanului ei au învățat multe, formîndu-se ca montori pricepuți. Uzina produce abur industrial necesar întreprinderilor din regiune.

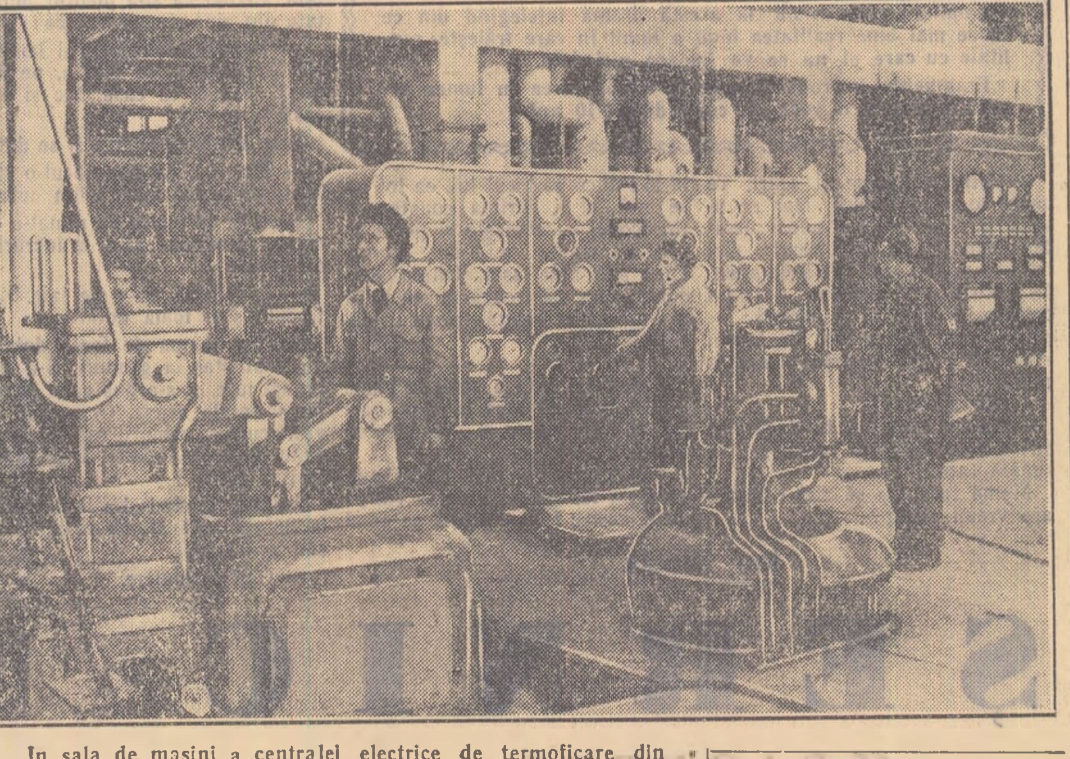
In sectorul conducte, un tînăr mi-a atras atenția prin felul dibaci cu care mînuia aparatul electric de sudură: Dănilă Gheorghe; n-are decît 24 de ani. La 10 ani era deja ucenic la patron unde a pătimit multe, pînă a învățat meseria. A fost brigadier pe șantierul Agnita-Botorca. De aici a plecat la București la construcția fabricii de confecții Gh. Gheorghiu-Dej, iar după aceea la Bumbești-Livezeni, în Lunca-Prutului și la tunelul de la Predeal. Cînd a venit la Borzești, pe șantier nu era nici un aparat de sudură. Era primul sudor venit aici. La început a trebuit să lucreze cu un aparat de sudură împrumutat, pînă au sosit cele programate pentru șantier. Acolo unde era poziția mai grea, mai înclinată, la înălțime amețitoare, peste tot Dănilă putea fi văzut cățărîndu-se și sudînd conducte și grinzi. Acum e familist și are doi copii. Sudori destoinici ca Dănilă am întîlnit și la gospodăria de păcură, în brigada condusă de utemistul Ion Tița, al cărui nume e vestit astăzi pe șantier.

Din sala turbinelor, printr-un coridor suspendat am ajuns în camera de comandă. La început m-am oprit în loc nedumerit. Aveam impresia că am nimerit greșit. Era o cameră spațioasă cu parchet pe jos și cu tavan cu ornamente de gips, semănînd mai curînd cu un salon elegant. De jur împrejur erau instalate panourile de comandă.

Camera de comandă e inima uzinei. Aparatajul de aici, ce pune în mișcare întreaga uzină, reprezintă ultima expresie a tehnicii noi. In fața panoului central de comandă, trei tovarăși discutau aprins, în timp ce privirile le erau ațintite asupra unui plan. Tovarășul Gh. Ionescu și tehnicianul Paul Cîrligeanu se sfătuiau cu specialistul sovietic Elkin. Discuția se purta în jurul noilor aparataje ce urmau să fie instalate. Tov. Elkin și cu bătrînul Cîrligeanu Paul sînt cunoștințe vechi de pe șantierele de la Comănești și Paroșeni. De altfel, bătrînul maistru a lucrat pe multe șantiere. Peste tot el a lăsat în urma sa cadre tinere bine calificate. Aici, la Borzești, în jurul lui au crescut noi tineri așa cum e utemistul Tudor Miron, care urmează în prezent liceul seral din Comănești, tînărul Gavril Gh. și alții.

Cînd am părăsit șantierul, se înserase bine. Peste tot valurile de lumină ale becurilor electrice învăluiau feeric uriașa construcție. De la club, melodiile acordeonului răzbăteau pînă departe, iar echipa de dansuri naționale repeta în vederea concursului.

C. ANDREESCU
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Bacău

In sala de mașini a centralei electrice de termoficare din Borzești s-a terminat ultima probă pentru punerea ei în funcțiune.

In fotografie: Inginerii Titus Crisnic și Ion Suciu, împreună cu maistrul de turbine Eugen Gandore, fac ultimele verificări la primul turbogenerator și la tabloul de comandă al acestuia, pentru darea semnalului de pornire.

Foto: AGERPRES

Desfășurarea lucrărilor de întreținere a culturilor

In toate regiunile țării se desfășoară din plin lucrările de întreținere a culturilor. Colectiviștii, întovărășiții și țăranii muncitori cu gospodării individuale s-au preocupat de buna îngrijire a culturilor care au ieșit slab dezvoltate din iarnă. In acest scop au fost îngrășate suplimentar culturile de pe mai mult de 43.000 ha. dintre care 19.600 ha. în gospodăriile colective. Pe o suprafață de 872.000 ha. s-au administrat îngrășăminte naturale iar pe 93.800 ha. îngrășăminte chimice.

In numeroase comune și sate colectiviștii și întovărășiții au început plivitul păioaselor. Ministerul Agriculturii a luat măsuri pentru distrugerea rapiței sălbatice prin stropiri cu motopompe și din avion a ierbicidelor pe o suprafață de circa 15.000 ha. cultivate cu păioase în gospodăriile colective.

La întreținerea culturilor, stațiunile de mașini și tractoare vor executa un mare volum de lucrări mecanizate. Anul acesta, de pildă, prașila I-a și prașila a II-a sînt planificate să se execute mecanizat pe aproape 150.000 ha. față de 55.000 ha. lucrate anul trecut. In acest scop au și fost încheiate contracte cu unitățile socialiste. S.M.T. Chirnogeni, regiunea Constanța, va prăși mecanic întreaga suprafață cultivată cu porumb și floarea-soarelui în gospodăriile colective din raza sa de activitate și mai mult de 60 la sută din suprafața însămînțată cu aceste plante în întovărășirile agricole; S.M.T. Carei, regiunea Baia Mare, va prăși mecanic 200 ha. însămînțate cu porumb în cuiburi așezate în pătrat la gospodăria colectivă din Berveni; gospodăriile colective din Vîlcele și Ziduri, regiunea Ploești, au contractat să prășească mecanic cîte 600 ha., iar gospodăria colectivă Baba Ana 500 ha. Pînă acum S.M.T.-urile din întreaga țară au și executat prășitul mecanic pe o suprafață de 4400 de hectare.

(Agerpres)

Artiștii amatori la concurs

Brigada de agitație

In sală s-au stins luminile... Peste cîteva secunde va apare la rampă un grup de artiști amatori. Zecile de priviri ale spectatorilor sînt ațintite spre scenă. Apare, simplu, un prezentator. Cu prilejul fazei interraionale a celui de-al IV-lea concurs al cercurilor de artiști amatori ale sindicatelor, el prezintă brigada artistică de agitație a Intreprinderii poligrafice nr. 4.

★

Cu doi ani în urmă, în cinstea zilei de 1 Mai, muncitorii și personalul administrativ al Intreprinderii poligrafice nr. 4 din Capitală s-au hotărît să înființeze o brigadă artistică de agitație. In acest răstimp cîștigînd primele locuri la diferitele concursuri organizate de către C.C.S. Poligrafie, brigada artistică de agitație a întreprins fructuoase schimburi de experiență și a prezentat o serie de programe reușite, atît în întreprindere cît și pe diferite scene din oraș.

Cine din întreprindere nu cunoaște pe tinerele Irina Alexiu, Elena Spiru, pe tovarășii Constantin Păun și Gheorghe Ilie, interpreții fruntași ai brigăzii artistice de agitație?

— Tovarășe reporter, noi nu primim în brigadă decît elemente fruntașe, care ne fac cinste. In colectivul nostru nu este loc pentru vedetism, disciplina caracterizează munca noastră, m-a încredințat tovarășul Constantin Păun, creator artistic și interpret în cadrul brigăzii artistice, vorbindu-mi despre munca lor.

In aplauzele tuturor, pe scenă își fac apariția două personaje noi. Incep să cînte acompaniate de muzică; unul este **Rebutul**, care apare cu cîteva coperți în mînă satirizînd pe melodia cîntecului **„Scrisoarea motanului negru"** pe cei care dau rebuturi în prezentarea grafică a cărților:

Uitați-vă-s „JUPIN VULPOI",
Dar să vedeți ce am pe foi.
Vlădoaia rău m-a potrivit,
Și crunt am ieșit ponosit.
Eu sînt un basm de Odobescu
Și-s tipărit de Amărăscu.
Copiii cînd mă vor vedea,
De poze rău s-or speria.

La ieșirea Rebutului din scenă, își face apariția **Calitatea**, care, prezentînd de asemenea, cîteva titluri de cărți și albume, cîntă pe melodia **„Cînd trandafirii înfloresc"**:

Albumul ce îl iubesc
Este „Teodor Aman"..
Trandafiropol — bun zețar,
Dănoiu Constantin,
Cu artă l-a meșteșugit
Și-au reușit din plin.

La fel, colecțiile **„Arhitectura R.P.R.", „Arta în R.P.R.", „Albania nouă"** etc. sînt date de Calitate drept exemple bune, evidențiind muncitorii care au lucrat la acestea.

Pe melodia **„Perinițel"**, brigada artistică cîntă **„cîntecul Urzicuței"**. El prezintă aspecte din diferitele sectoare de muncă, oglinda vieții de zi cu zi a întreprinderii, asigurînd spectatorii că nu-i scapă nimic:

Urzicuța, Urzicuța, la toate-i atentă;
In brigadă Urzicuța e mereu prezentă!...

Prezentă a fost în sală și voia bună, datorită interpretării, calității satirei și adecvatelor melodii care au însoțit fiecare punct din programul brigăzii.

I. MIHUȚ

DIPENICILINA — un nou produs romînesc

La Institutul de Cercetări Antibiotice a fost elaborat de curînd un procedeu original de fabricare a unui nou derivat al penicilinei — dipenicilina. Dipenicilina întrunește calități deosebite. Ea este rezistentă la mediu acid, nu are gust, ceea ce permite administrarea ei și pe cale bucală sub formă de tablete și sirop. Sub aceste forme dipenicilina este folosită în tratarea scarlatinei, erizipelului, amigdalitei, pneumoniei, genoreei etc. Preventiv, dipenicilina în tablete și siropuri este folosită după operații, în epidemii de scarlatină, infecții puerperale etc.

Injecțiile de dipenicilină sînt astăzi cel mai bun preparat de penicilină cu acțiune prelungită. Astfel, o singură injecție de 2,5 milioane unități produce concentrații active de penicilină în sînge pînă la 28 de zile. Această calitate deosebită a dipenicilinei injectabile indică administrarea sa în cazuri de sifilis, unde sînt necesare concentrații scăzute dar constante de penicilină în sînge, pe o perioadă lungă. Injecțiile de 300.000 unități de dipenicilină dau concentrații eficiente de penicilină de 4—5 zile după o singură injecție.

După procedeul elaborat de Institutul de Cercetări Antibiotice, fabrica de antibiotice de la Iași a produs pînă acum substanță pentru 30.000 tablete de dipenicilină; tabletele au fost date pentru studierea eficacității unor clinici medicale din țară. Dipenicilina sub formă de siropuri este folosită acum în unele clinici de copii.

UCENICUL DE LA STÎNĂ

Însemnări

Unii nu ați fost poate la o stînă. Alții însă au fost. Mare lucru nu cred să fi văzut acolo: tîrla oilor, strunga, cabana ciobanilor. Apoi, o droaie de cîini. Simplu, nu-i așa? Cît se poate de simplu. Dar v-ați gîndit vreodată la oamenii aceștia care, departe de sat și de semenii lor, pe munți sau în pădure, păzesc turmele? V-ați gîndit vreodată că pe vînt și ploaie, pe arșiți și frig, ei nu cunosc odihna? Cu cîtă pasiune își îndeplinesc ei munca, nu rareori trecînd prin momente de eroism chiar!

Mă aflam în Țibucani, la marginea pădurii Rădenilor. Un deal care de dimineața și pînă seara e luminat de soare. Pe la jumătatea lui — stîna colectiviștilor. In vale — se lucra la o maternitate pentru scroafe. Dincolo de vale, pe coasta cealaltă — alte stîni.

Stam alături, pe lîna unui cojoc, la umbră. Discutam cu Lateș, cel mai tînăr cioban de aici, ca vîrstă și ca îndeletnicire. Mă uitam la el — înalt, vînjos, smead, păstrînd ceva din agerimea tătîne-său — și căutam să mi-l închipui în prima sa noapte petrecută la stînă...

Să fie vreo 5 poate 6 săptămîni de atunci. Ziua fusese frumoasă, ca și acum. Inainte de amiază, turma — 240 de oi cu lapte și 60 de capre — fusese dusă la pășune de Ion Iovu, bărbat de vreo 30 de ani, care-i mai vechi la oi, și de Costică Mantea, nou și el, ca și Lateș. După amiază a fost rîndul lui Lateș să ducă turma, împreună cu Băluț, cel de al patrulea cioban. Seara s-au întors cu bine la tîrlă. Au trecut oile prin strungă, au ales cașul, au pus cîinii la locurile lor, apoi s-au tras, doi cîte doi, în paturi, pe cojoace. Au aprins lumina — stîna este electrificată — și au deschis aparatul de radio. Costică simțea o greutate ca de plumb în trup. Muzica i se părea mai întîi că-l înviorează. I se părea numai, căci, pe nesimțite, somnul i s-a furișat spre gene și i le-a lipit ușor, ca unui copil. La ora 12, careva a stins lumina, a închis aparatul de radio și s-au culcat pe urmă cu toții. Pe toată întinderea acelor locuri s-a așternut o liniște cum rar întîlnești. Părea că toate dorm: și pădurea, și dealurile, și oamenii. Dar cît a ținut liniștea asta? Nimeni nu poate ști. Asemeni larmei stîrnită de pocnetul cartușului țîșnit din armă, s-a revărsat deodată hămăitul cîinilor, stîrnirea oilor dintr-o parte în alta a tîrlei, strigătele oamenilor. Costică a sărit din pat buimăcit. El n-a văzut ce minunat strălucea luna în limpezimea nopții. N-a văzut nici tremurul de basm al stelelor, n-a auzit ecoul prelung, repetat al pădurii. Buimac, fără să știe cum, s-a pomenit cu măciuca în mîini. La deal de tîrlă era o învălmășeală greu de descris. Cînii se năpusteau unul în altul. Cei trei ciobani, cu ciomegele în mîini, cînd se apropiau, cînd se depărtau de învălmășeala cîinilor. Iar un mieluț fugea, scîncind, pe sub gardul tîrlei. Cu măciuca ridicată, cu trupul întins înainte, Costică se apropie încet, cu pași egali, căutînd parcă să se încredințeze dacă i se pare numai, sau cu adevărat lupul e încolțit de dulăi. Văzîndu-l că se apropie fără pic de prevedere, nu știu care cioban a voit să-i taie calea, dar era prea tîrziu. Costică, pășind tot așa de măsurat, s-a uitat bine care-i lupul și a izbit măciuca cu toată forța lui. A lovit în plin. In acel moment, din gîtlejul lupului s-a slobozit un urlet prelung urmat numaidecît de un schelălăit jalnic. Costică a tresărit. Un fior rece de spaimă l-a înghețat aproape. Abia atunci și-a dat seama că lupul s-ar putea năpusti la el. Dar nu! N-a fost așa. Țîșnind ca o săgeată, lupul s-a întins către creasta dealului și nu s-a mai văzut apoi. Ciobanii se uitau unul la altul muți. Nu știai: îl vor lăuda sau îl vor certa pe Costică pentru neprevederea sa. N-au stat însă decît o clipă așa, că Ion Iovu a făcut un pas înainte:

— Bun ucenic, a zis el. Bun ucenic, a repetat apoi, dar să nu te mai lași niciodată descoperit, l-a mustrat. Intorcîndu-se, au văzut că dulăul cel mare, alb, șchioapătă. L-a încolțit lupul cînd a simțit durerea loviturii. S-au dus pe urmă să se culce. Dar Costică n-a mai închis ochii pînă la ziuă. Nu știa de ce, dar n-a mai putut adormi.

Un mieluț, un strop din averea gospodăriei, a fost salvat de la pieire...

Tot vorbind, se făcuse ziuă. De după creasta dealului apăru turma. Costică se duse și pregăti totul pentru trecerea oilor prin strungă. Nu, Iovu n-a greșit în aprecierea sa.

C. SLAVIC

In cadrul cercului „tinerilor mineri" de la școala de 7 ani din Petrila se desfășoară o interesantă activitate. Aici pionierii iau cunoștință de procesele de extracție a cărbunelui...

In fotografie: un grup de pionieri, membri ai cercului, ascultă explicațiile tehnice date de inginerul Costea Liviu.

Pionierii studiază istoria satului

Nu departe de cursul mijlociu al Crișului Negru, pe două coline domoale, se întinde cale de vreo 3 km. unul dintre cele mai vechi sate din regiunea Oradea, Săldăbagiu mic. Vechimea așezării ca și luptele duse de către exploatați împotriva ișpanilor — proprietarii de moșii și păduri — i-au făcut pe pionierii de la școala de 4 ani să întreprindă cercetări privind istoria satului lor.

S-au împărțit de aceea în 7 echipe, fiecare fiind repartizată pe o anumită porțiune a satului. **Echipele au mers din casă în casă, s-au oprit la sfat cu oamenii** mai în vîrstă de la care au cerut informații, povestiri din trecut. Cu sfiiciunea obișnuită în asemenea cazuri, pionierii au cerut părinților, rudelor sau vecinilor să-și aducă aminte de evenimentele petrecute în urmă cu ani.

Echipele de pionieri erau îndrumate în activitatea lor de cadre didactice și activiști ai U.T.M. Pe măsură ce se culegeau informațiile, o echipă specială se ocupa cu redactarea lor. Așa de pildă au fost cuprinse într-un referat unitar informațiile culese de echipa condusă de pioniera Petruț Floarea privind felul în care erau construite locuințele țăranilor muncitori. Altă echipă a cules de la țăranii Mandra Ioan, Gîda Dumitru și Zbircea Vasile informații privind obiceiurile din această parte a țării, relațiile economice din perioada respectivă etc.

Acțiunea pionierilor, cît mai ales rezultatele ei, au fost discutate în cadrul orelor de curs. Cu acest prilej pionierii și școlarii au putut face legătura între cele învățate din manuale și cele observate în propriul lor sat.

IOAN SARBA
Instructor superior de pionieri

Vizitele delegației parlamentare sovietice

In mijlocul prietenilor din Ploești

PLOEȘTI (de la corespondentul nostru). — La bariera orașului Ploești, mii de muncitori din schimbul de noapte, gospodine și elevi se înșiraseră pe o parte și pe alta a drumului. Deodată un șir de mașini se ivi pe șoseaua națională. Sosiseră oaspeții sovietici. Uralele nu mai conteneau. La sfatul popular regional oaspeții au fost întîmpinați de o delegație a orașului printre care se aflau și cei doi potemchiniști din orașul Ploești, Zaharia Kulikov și Nicolai Alexeev. Imbrățișări frățești, flori, urări de bun venit. In piața centrală a orașului Ploești, delegația Sovietului Suprem al U.R.S.S. a fost primită de aproape 15.000 de oameni. Nu aveai unde să arunci un ac. Parlamentarii sovietici sînt salutați aci de tov. Gheorghe Stan, președintele sfatului popular regional. Răspunde F. R. Kozlov, conducătorul delegației Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Salutînd pe oaspeți, tov. I. Vidroiu, președintele sfatului popular al orașului Ploești a spus:

„Sub înțeleapta conducere a Partidului Comunist, poporul sovietic a făurit o puternică industrie, o agricultură înaintată pentru care pe bună dreptate se mîndrește întregul lagăr al păcii și oamenii muncii din lumea întreagă. Cuceririle dintre cele mai înalte ale științei și tehnicii mondiale sînt puse în slujba dezvoltării industriei și agriculturii, pentru ridicarea bunăstării poporului sovietic. Poporul nostru, sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn, folosind experiența marelui popor sovietic, muncește cu abnegație pentru construirea socialismului în patria sa.

Amintind lupta oamenilor muncii din regiune pentru lichidarea urmărilor sălbaticei exploatări a petrolului de către trusturile imperialiste, pentru refacerea industriei din oraș greu lovită în timpul războiului, vorbitorul a spus: „Succesele obținute în dezvoltarea tehnicii și creșterea producției industriale se datoresc în mare măsură ajutorului tehnic primit din partea statului sovietic. Uzinele orașului Ploești, datorită ajutorului sovietic, produc astăzi utilaj petrolifer nu numai pentru nevoile interne, ci și mari cantități destinate exportului. Cu ajutorul documentației sovietice și a utilajului trimis, se construiește o rafinărie de ulei de mare capacitate, iar o serie de întreprinderi au fost înzestrate cu utilaj sovietic. Majoritatea muncitorilor întreprinderilor din orașul Ploești urmînd experiența sovietică folosesc metode înaintate de muncă ceea ce le-a permis să-și îndeplinească și să depășească cu mult planul lor de producție. Poporul nostru muncitor luptă cu hotărîre și încredere în forțele sale pentru realizarea sarcinilor

(Continuare în pag. 4-a)

Un popas la G.A.S. Fundulea. Oaspeții sovietici își notează impresiile

LITERATURĂ-ARTĂ

Acest fragment face parte dintr-o lucrare mai amplă — „Balada Mioriței"

Autorul povestește cu ochi de copil care stă „gură cască pe la ușile oamenilor" — ușernic — ceea ce a văzut în satul său de odinioară, supus conflictelor ascuțite în jurul proprietății. După ce înfățișează propria sa familie, povestitorul profilează pe acest fundal eroii principali ai povestirii—Maria și Tudor—care se iubesc și a căror legătură de dragoste este zdruncinată de goana după avere la care este împins unul dintre ei. Maria trimisă de maică-sa „la vedere" la morarul Alexe Vasilescu din Dîmbul Morii, se întoarce de la acesta cu salba de cercei de aur la gît, care o fac să-l uite și să-l părăsească pe Tudor.

Copilul ușernic asistă la acestă dramă înțelegînd din ce în ce mai bine realitatea hîdă a lumii în care trăiește, realitate cu care el nu se va împăca niciodată.

Fragmentul reprodus constituie introducerea în lumea satului, așa cum o vede el, copil de 9—10 ani.

Ion Nicola

UȘERNIC

(FRAGMENT)

A început tata:

— Mai vezi și tu de plodul ăsta, că-i cam ușernic. L-am văzut prin sat cu nasul în ulucă, gură-cască pe la ușile oamenilor. O să i se ducă vestea!

Atîta i-a fost deajuns mamei. Numai ce-o văd, cît mi ți-i femeie în toată firea, că începe a boci de duduia bordeiul.

— C-apoi tu ce știi! zice printre sughițuri bocind cît putea. Numai eu știu cum mă zbat și cum fac să-i dau să mănînce. C-am ajuns mai rău ca golanii, că trăiesc din mila mamei, femeie bătrînă...

Pe urmă, tata n-a mai ascultat. Și-a luat zăbunul pe umeri, a strivit un dumnezeu și mi se pare un paște între dinți și s-a dus la ai lui.

Dar nici mama nu s-a lăsat. Ce, era proastă? A ieșit din bordei pe urmele tatei și a început să-i dea drumul mai tare, ca s-o audă tot drumul pînă la ai lui. Ți se rupea inima auzind-o.

— Tu o să mă bagi în pămînt, Marine... Sfinte Iisuse Christoase, blestemat să-i fie osul cui m-a pețit cu tine, să n-aibă parte nici de slujbă, nici de pomenire cînd o muri...

Eu mă așezasem sus pe bordei, acolo unde știți că se atîrnă ceaunul de mămăligă; mă jucam cu el, legănîndu-l încolo și încoace plin de veselie. Îmi ziceam: doar-doar o cădea jos din cui, și atunci să vezi poznă...

De la o vreme, mergînd lucrurile tot așa, dar văzînd că tata s-a mai depărtat și n-o mai aude, mama se mai ostoi oleacă.

M-am dat jos de pe bordei și am ieșit în uliță, iar de aci drept la bunica. Aici, altă boceală. Cînd m-a văzut buna, a-nțeles că-s flămînd și de ce.

— Iarăși s-a certat tat-to cu mîni-ta?

Eu nu răspund. Mă foiam prin tindă căutînd de-ale gurii.

— S-a dus la ai lui, hă!? zise iarăși buna, apucîndu-mă de cămeșă și zguduindu-mă oleacă, mai, mai să mi-o rupă de pe mine.

Dar eu tac cu încăpățînare. Nu mă bag eu în de-alde astea. Mîine, poimîine, tata cade la învoială cu mama unde să facă casa, și atunci cad eu prost, c-am pus paie pe focul lor. Pentru că de-aici vin toate: mama vrea s-o facă pe locul ei, tata pe locul lui...

N-apuc să termin, cînd intră și mama în ogradă la bunica, plînsă și neostoită de parcă i se înecaseră toți boii.

— Să tai carne din mine și nu curge pic de sînge! — zice către bunica și începe a plînge iarăși, mai tare. Carne să tai din mine, mamă, și nu curge nici picătură, m-auzi dumneata?

Apoi se lasă pe o laviță și plînge nemolcomită, cîntînd încetișor:

— Mamă care m-ai făcut...

Vecinele bunei se ițeau pe la garduri ascultînd. Gard în gard cu buna, stă și tușica. Tușica e sora mai mare a mamei. O văd că sare gardul și trece în ogradă.

— Ce-are asta? O întreabă pe buna. Buna tace, își vede de treabă. Atunci tușica o ia de umeri pe mama, o zgîlțîie: Taci fă, zăltato, că scoli satu' cu bocetu' tău.

Dar mama nu tace de loc. Parcă-i un făcut: de cînd a pus tușica mîna pe ea, a izbucnit și mai tare. Așa e omul, cînd vede că-i ține cineva partea...

Asurzită de la o vreme, buna se răstește către tușica:

— Las-o, fă, nu-i mai căta și tu în coarne.

Iarăși parcă-i un făcut: vorbele bunii o scot din țîțîni pe mama. Și numai unde mi se pune, doamne, pe un plîns și mai aprig ca cel dinainte.

— Las-o bre și mata, sare tușica la buna — luîndu-i partea.

— Ce s-o las, fă, ce s-o las. N-o vezi cum urlă de-o săptămînă ca nebuna?

Sînt gata-gata să se certe între ele, buna și cu tușica. Iar răul cel mare e că în tot acest timp nici buna, nici mama nu-mi dau nici o lingură de mîncare, cu toate că uite se-nalță soarele de amiază pe cer.

Mama își smulge părul din cap, strigînd, ce să spun, drept ca o zăltată, către buna:

— Tu m-ai pus să-l iau, că io nu l-am vrut, fi-mi-ar inima plină de necaz! M-am lăsat ca proasta după alții, c-am văzut doară că-i plin de neamuri și că-s toți niște apucători, da, n-am deschis ochii la vreme... — și se înecă într-un hohot de plîns.

Tușica se așeză pe laviță lîngă mama și o ia mai cu dichis, mai pe departe:

— Da din ce v-ați luat, surioară, din ce?

Știe ea bine din ce. Dar întreabă numai așa, de plan, vezi bine.

Mama s-a mai domolit la o vreme și răspunde molcomită:

— Al meu, vrea să facem casă. Pe locul lui!

— Auzi colo... se minunează tușica, cu mîna la gură.

Buna se amestecă:

— Sigur, să-i rămîie lui, la neamurile lui... of, of, că mult ești proastă, doamne! Mestecă din gingiile știrbe și zice: Proasto! Ți-am mai spus, ține minte: Pămîntul, înghite tot! Tot, proasto, tot!

Se amestecă și tușica acuma:

— Vrei să le rămînă casa la ai lui, ori să te lase pe tine și să ia pe alta mai...

Buna o întrerupe luîndu-se cu mîinile de cap:

— Of, of, doamne, că mult ești proastă, fetico... Apoi repetă tare ca pe un adevăr din Sfînta Evanghelie: Pămîntul înghite tot! Tot, n-auzi tu? Pămîntul înghite tot.

Eu zic în gîndul meu că buna nici nu mai știe altceva pe lume decît asta. Prea o spune cu inimă.

— Of, of, of, de ce n-a trăit bietu tat-to! Să mai fi îndrăznit atuncia al tău să facă casă pe locul lui...

Și, uite-așa, buna una, tușica una, soarele urca cerul și venea amiaza mare cu zăpușeală peste noi. De la o vreme, își luă și mama seama, se molcomi de tot, își șterse ochii cu mîneca și zise închinîndu-se:

— Doamne Iisuse Christoase, numai un blestem trebuie să fie la mijloc... Apără-mă, doamne, și mă mîntuiește! Că prea amară mi-e viața, doamne iartă-mă! — și se închină de vreo zece ori la rînd, cu cruci mici și grăbite. Pe urmă, își drese glasul și începu a se sfătui cu tușica cum se cade.

— Dacă duce chirpicii la ai lui?

— Cum să-i ducă, zice tușica.

— Iaca, așa, bine. Aduce căruța lui frate-său, o ia și pe sor-sa... Atîta așteaptă, apucătoare ce e, doar i-o rămîne și ei vreo scîndură-două, ori din chirpici ceva să-și facă un coteț măcar...

Mama se-nchină iarăși: Of, of. C-atît de rea a ajuns lumea în ziua de azi că nici neamul că ți-e neam și tot nu-l crezi...

Și se sfătuiesc ele între ele, mama și cu tușica, iar pe buna nici n-o bagă în seamă. Așa că pe la o vreme buna zice ca pentru sine:

— S-a schimbat lumea, nu mai e ca altădată, nu mai ascultă copilul de părinte, s-a întors lumea cu susu-n jos. A venit vremea de apoi, înalță glasul amenințător buna. S-apropie împlinirea apocalipsei: „Și va înota vițelul pînă la brîu în sînge..." Doamne apără-ne! — Se închină cîteși trele. Pesemne că are dreptate buna, îmi zic în gîndul meu, și mă închin și eu smerit.

Mama clatină din cap:

— Doamne, bate-mă, dacă greșesc, da ce bine trăiam eu cu omul meu, pînă-am început a face casa. Nici tu ceartă, nici tu plîns... Trăiam cum da ăl de sus în bordeiul nostru, aveam ce băga-n gură — băgam, n-aveam — n-aveam, da nimeni nu ne știa... Arz-o-ar focu de casă s-o arză, că mai bine rămîneam în bordei pînă închideam ochii. Că nici nu mai am mult, da zău așa.

— Taci, fă, că-i păcat, o dojeni tușica. Bate-te peste gură că ești femeie tînără și ai patru plozi să-i crești și să-i vezi pe la casele lor... Își aruncă o clipă ochii spre mine, mă scuipă de trei ori și zise:

— Ptiu, ptiu, ptiu, să nu-ți fie de deochi c-ai crescut mare ca un... Nu termină vorba, ci o-ntrebă pe mama: Acu încotro o apuci, fă?

— Să păzesc chirpicii, zise mama aprig. Doar io i-am muncit de nu mi-am simțit picioarele o săptămînă, nu sor-sa.

Tușica îi dădu dreptate. Îi mai zise căinînd-o că mare blestem se vede c-a ajuns-o, de nu mai știe ea casa casă și masa masă, ci stă ziua-noaptea pe olat să se bată cu bărbat-so. Apoi trecu gardul la ea și o lăsă pe mama să se ducă cu dumnezeu.

Iaca, asta mi-era viața. Ușernic nevoie mare. Iscoditor și curios cum nu se mai află altul pe lume. Cum merg zăbăuc prin sat, tîrînd o joardă după mine să stîrnesc praful, uite dau de mama. Stă în soare pe chirpici și se usucă de zăpușală. N-ar pleca de lîngă ei s-o tai. Iacă pentru ce nu pricep eu ce se întîmplă. Sînt eu numai un plod cu mintea necoaptă, ori cum? Iată-l și pe tata că vine posomorît și cu ochii în jos, dinspre ai lui. Mama îl zărește de departe și își leagă din nou, dar fără să fie nevoie, basmaua pe cap, cu o uitătură piezișă, de om abraș. Mă pitesc după ulucă sub gard, în umbra salcîmului. De aci îl văd pe tata cum vine la chirpici, se uită la ei clătinînd din cap de parcă i-ar număra și zice uitîndu-se la mama cu un soi de milă amestecată cu puțină batjocură:

— Te usuci în soare, măi femeie.

Mama, ca înțepată. Își leagă basmaua, tot fără să fie nevoie, și zice aprigă:

— M-oi usca! Ce-ai tu cu mine?

Tata rîde încetișor:

— Minte proastă de muiere...

N-apucă să termine.

— Mă faci și proastă acuma, ă? sare mama de pe chirpici.

Iacă, vedeți, pentru ce nu pricep eu nimica din ce fac oamenii ăștia. In miezul zilei cît ți-i arșița de mare, ei stau și se sfădesc pe chirpici.

Tata schimbă acu vorba. E mai bărbătos și i-a pierit urma de zîmbet de pe față.

— Măi, nevastă... începe el.

— N-aș mai fi avut parte să-ți fiu! strigă mama.

Tata se face a nu auzi. Își asprește doar puțin glasul.

— Uite ce-i, zice el scurt. Te usuci tu, nu-i nimica. Dar se usucă și chirpicii, și-i păcat de-atîta muncă... Că n-a venit nici mîni-ta și nici soră-ta să ne-ajute. Io și cu tine i-am făcut. — Ia un chirpic în mînă și îl fărîmă: — se fac praf fă cu toții dacă mai stau să-i bată soarele o săptămînă.

— Să se facă!

— Și ce cîștig ai tu dacă se strică? Ce cîștig ai tu fă, zi! se supără tata.

Mama tace. Ce să zică? Parcă are vreun cîștig?

— Așa, om face cum îi mai bine, ca între oameni de omenie fă. Ne ducem la advocat și punem pămîntul pe numele copiilor...

Dar mama nu vrea.

— Nu-mi dau io părul pe mîna copiilor, că nu-s proastă. Pînă nu mor, nu împart nimica.

Ei, dacă a văzut tata și a văzut că nu-i de scos la un capăt cu mama, a-ntors-o și el pe partea ailaltă, s-a supărat foc și s-a dus nici el nu știa încotro, înjurînd de mama focului și muiere și copii și casă și chirpici.

Iar mama s-a așezat iarăși la loc pe chirpici și acolo a stat pînă-n seară cînd a venit văcăria și a trebuit să o ia pe Gălbioara de funie și s-o aducă acasă la ai ei, la buna, iar din cînd în cînd am simțit cum se scula în toiul nopții și se ducea să pîndească dacă nu-i tata la chirpici, să-i ia. Dar tatei, îmi ziceam io în gîndul meu, nici prin minte nu-i trece să facă una ca asta, pentru că știe ce paie și-ar aprinde în cap cu mama. Fiindcă mama, odată cînd au fost ei de s-au certat mai atunci, la început, a și zis că și de-i ia și-i duce pe locul lui, ea tot nu se lasă, ci îi dărîmă noaptea cu tîrnăcopul ce clădește el peste zi.

Și cu mama nu-i de glumă. Tata știe bine asta. Uite-o și-acuma cum stă trează în pat și se închină și se roagă pentru căsuță...

A doua zi, tata a venit la buna. Nici n-apucă bine să sară gardul și tușica se și repede la tata:

— Ce crezi tu măi, c-o fi cum vrea sor-ta, să faci casă la voi pe locul vostru? Așa proști ne crezi tu, măi, pe noi? Așa proști ne-ai cunoscut tu, măi, pe noi?

Și nu se mai opri; turui așa pînă ne ameți pe toți.

— Da mai taci bre oleacă, o opri mama, că m-ai amețit de cap.

— Lasă să-i spun, să știe și el că nu-i merge așa cum crede sor-sa!

— Ce-am io cu sor-mea fă? își pierde cumpătul tata. Ce-i tot dai tu acolea, cu sor-mea în sus, sor-mea în jos... Ea-i cu casa ei, io cu a mea!...

— Lasă că știu io că ea te învață toate.

Tata nu mai rabdă:

— Da ce-ai vrea tu, zi! Să fac casa pe locul vostru, ca să fie la voi, ă?

Aici se făcu tăcere.

— Zi, așa ai vrea, ă? zise din nou tata, biruitor. Io-te fă, că nu-s nici io așa prost cum mă crezi tu, vezi!

Tușica ține morțiș să aibă ea ultima vorbă:

— Așa să știi tu și cu sor-ta, m-auzi tu?

Tata o ia către poartă înjurînd.

— Io ți-am spus, zice el către mama: împărțim chirpicii pe din două și facem fiecare ce știe.

— Și lemnăria? se tîrguie mama.

— Și lemnăria o împărțim. Cu toate că-i numai din munca mea, cît am lucrat la Frangopol — adăogă tata și din asta iese altă ceartă. Sare mama de la locul ei.

— Da mîncarea care ți-o aduceam de la cine era, zi!

Ce să zică? Cu femeia n-o mai scoți la cap cît îi lumea. Așa că tata, văzînd că și-a pierdut jumătate din ziuă degeaba, zice:

— Împărțim chirpicii și lemnăria și cuiele și ce mai e, pe din două, și faci tu casă, fac și io casă.

Iese, trîntește poarta și se duce.

— Ho, mă, că n-ai făcut-o tu! îi strigă tușica aprigă din urmă.

Buna și cu tușica au mînat-o pe mama să se ducă să-și ia lucrurile din bordei.

— Ia-ți-le fă, că-s ale tale. Sînt trecute și-n foaia dotală.

Auzind mama de foaia dotală, n-a mai stat la gînduri. S-a îmbrăcat iute, și s-a dus să-și aducă foaia dotală acasă. O mașină de gătit cu trei ochiuri, șase farfurii, niște linguri. Alelalte, le-a adus mai de mult.

Acuma, de cînd și-a luat și foaia dotală îndărăt, nu mai are ce să-i spuie tatii.

— Cap de muiere.

Atîta a zis tata cînd a văzut. Pe urmă s-a dus la chirpici, i-a dezvelit și a început să dea din cap a pagubă.

— Cap de muiere.

Vorbește de urs și ursul la ușă. Drept așa și noi acuma. Mama era acolo. Ieșise ca din pămînt. Cît o fi pîndit ea și cu tușica la geam să-l vadă pe tata cînd vine, ca să se înființeze și ea acolo!

Iarăși s-a sucit acuma. A venit să-i spuie, uite.

— Îmi zise și sor-mea... Că, lasă, fă, că aveți fată de măritat de-acu-ncolo, și-ți trebuie și ție o casă ca lumea, că nu vezi ce-ai dracului s-au făcut băieții — parcă-s vorbiți! Că nici ăla pe care nu dai doi bani și tot are pretenții... Vrea pămînt, vite, casă. Are dreptate sor-mea!

Mama se căina singură clătinînd fără încetare din cap.

— De s-ar surpa toate averile de pe lume, zice ea, c-atîta mi-am uscat sufletul pentru căsuța asta și căsuță tot n-am.

Se vede că tata a simțit că acuma altă făină se macină în capul mamii. Se așeză încetișor pe chirpici și își răsucește o țigare groasă într-un colț de ziar vechi pe care apoi îl strînge cu grijă. Zice după o vreme, cu glasul moale:

— De fă muiere, oi fi știind tu ce spui.

Mama parcă atît și așteptă.

— Mi-am luat de la gură pentru o bucată de olat, zice ea cu năduf. Am adunat pămînt, pămînt, pămînt... parcă o să-l duc cu mine pe lumea ailaltă! Parcă nu tot doi metri la cimitir o să am!

Dar să n-o credeți pe mama. Zice ea așa, la necaz. Își varsă acuma veninul pe pămînt, dar dacă ar veni cineva să-i spună că vinde alde cutare o bucățică pe undeva, numai decît ar întreba: cu cît? Iacă, așa e mama. Parcă pentru ce trăiesc pe lumea asta și ea și tata? Vorba ei: ca să adune. Auzi-o:

— Nu mi-am luat o rochie pe mine de doi ani ca să cumpăr pămîntul lui Țugurel și să fac bani de lemnărie pentru casă...

Tata dă semne de nerăbdare. De ce i le-o fi spunînd lui toate astea? Ce, el nu le știe?

Mama îl vede și adaogă cu venin:

— Tu ai mai băut cîte-o țuică la Papuc, da io nici în gură n-am pus miercurea și vinerea cu toate că munceam mai rău ca o roabă din Vavilon.

Tata o scurtă:

— Și ce vrei tu fă acuma?

— Ce să vreau!? zice mama nehotărît.

Și tac apoi amîndoi, neștiind nici unul cum să înceapă tîrgul. Amîndoi sînt proprietari și de-aici vine tot buclucul. Mama, cum v-am spus, are și foaie dotală. E cineva, ce crezi?

— Cum mi-a dat mie mama atîtea locuri moștenire, măcar atîta zic să le las și io la ai mei după ce-oi închide ochii. Să știu că are fiecare rostul lui, bucata lui de pămînt, și p-ormă pot să mor liniștită — zice mama într-un tîrziu, dusă pe gînduri. Se vede că își numără în gînd bucățile de olat pe care o să ni le lase nouă moștenire. — Da pînă nu-nchid ochii nu le pun nimic pe numele lor, să știu de bine că se-ntîmplă orice! Apoi se ridică și se duce desfăcîndu-și basmaua și legîndu-și-o din nou, așa cum face ea oridecîteori e aprinsă. Tata se uită pe urma ei, posomorît ca întotdeauna. De cînd mă știu, tot așa i-am apucat: munciți de gînduri, cum să facă să cumpere ba locul lui Țugurel, ba olatul lui Tudose, ba vaca lelii Păuna, și cîte și mai cîte, toate de cumpărat și de adunat.

Îl las pe tata întunecat, pe chirpici, și o apuc agale prin șanț, și p-ormă — n-am ce face — mă sui sus pe grinda bordeiului călare și mă joc de-a caii închipuiți.

Mihai Negulescu

În tot ce darnic...

In tot ce, darnic, viața mi-a adus
Eu chipul tău l-am deslușit și-mi pare
Că fără tine seri, amieze, nu-s,
Că zilele se-nnoadă greu, amare.

Mi-e drag în mine visele-ți să-nșir
Ecoul lor e tot ce simt și poate
Tu însăți ești asemeni; fir cu fir
Se țes în noi aceleași ploi curate.

Pe drumul tînăr vom urca mai tari
Știind că mergem tainic, împreună.
Cînd veselă în calea mea răsari
Mîhnirea pleacă, vine vremea bună.

Tăcut și sincer ne privim în ochi —
Adîncii ochi, nicicînd întunecații.
Semn bun, foșnirea lină-a albei rochi
Lumini trezește-n aer, incantații.

E veșnic nouă clipa ce de dor
De așteptări și de nădejdi e plină.
Ne schimbă viața, anii, cum un nor
Mereu e altu-n bolta cea senină.

Ceva în suflet curge însă lin
Netulburat, adînc și parcă tainic.
In fața trainicei iubiri mă-nclin,
Aș vrea să-i fiu cinstitul, bunul crainic.

In tot ce, darnic, viața ne-a adus
Eu chipul tău l-am deslușit și-mi pare
Că fără tine seri, amieze, nu-s,
Că zilele se-nnoadă greu, amare.

Recapitulare

Din alte zile, fapte vechi se-ntorc
In farmecul cuprins de clipa nouă
Ce o trăim adînc și-n ea se torc
Lumini de gînduri, picuri mari de rouă.

Noi știm aceleași sboruri. Nu ni-i dat
Să trecem fără urmă, fără nume.
In lutul romînesc am scrijelat
Ca pe-un cuvînt, o nouă stea și lume.

Zadarnic ceasuri n-au trecut; în noi
Ca pe un imn purtăm o grea-mplinire
Trezită ne-ncetat cu glasuri noi
In ne-ntinate suflete, în fire.

Din tot ce-i nou, brodarăm noi un pic...
Și ca un prunc ne bucurăm. In cale
Nu am rămas ca omul de nimic
Tînjind sub steaua-nsingurării sale.

Nu eu, ci noi ne bucurăm de tot
Ce ne-nsenină clipele tăcute.
Uniți ca lanul de-am trăit, azi pot,
Să cuget mai adînc, să sui mai iute.

Vă văd mereu din rodnicul ținut,
Sînt lîngă voi și sînteți lîngă mine.
Al vostru dor sau gînd, ca pe-un sărut.
Il simt pe frunte că frățește vine.

DECADA DRAMATURGIEI ORIGINALE

Debutul unui tînăr regizor

Nu ne propunem să facem aci cronica spectacolului „Liceenii" în distribuția secției romîne a Teatrului de Stat din Oradea, ci doar să consemnăm debutul unui tînăr regizor: Radu Penciulescu.

Concepînd într-un chip viu și interesant evoluția scenică a personajelor piesei lui Treniov, regizorul ni-i prezintă pe elevii liceului din acea provincie a Rusiei țariste ca pe niște veritabili adolescenți, la început pe cît de veseli pe atît de neștiutori, care se vor maturiza în desfășurarea evenimentelor fără a pierde însă prospețimea anilor lor tineri. În spectacol creșterea lor nu se produce brusc, nu are loc o întoarcere de 180 de grade de la veselie la sobrietate, de la ușurință la seriozitate, ci eroii evoluează gradat, firesc, păstrîndu-și tot timpul amprenta tumultului vîrstei, cu toate că își formează un ideal de viață superior.

Dacă la început, sub impulsul avîntului de luptă care pregătea revoluția de la 1905 elevii vor acționa doar pentru realizarea micilor lor revendicări legate de studiu respingînd cerințele stupide și sistemul de teroare al pedagogilor înrăiți din liceu, apoi — în ciocnirea puternică cu societatea nedreaptă țaristă — orizontul lor se va lărgi, liceenii dăruindu-se cu tot patosul caracteristic celor 17 ani idealului măreț al revoluției.

Cu o înțelegere matură, regizorul ne spune parcă făcîndu-ne cunoștință cu eroii piesei: sînt niște copii zburdalnici, puțin visători ce-i drept, dar care știu acum prea puțin din adevărurile crude ale societății țariste. În această lumină ne apare de pildă momentul întîlnirii elevilor în grădina publică. Olga și Irina sînt împreună. Prietenele au uitat parcă scopul întîlnirii lor secrete și sînt gata să rîdă de orice fleac, să se amuze pe socoteala oricui. Deodată, se aude din întuneric glasul „dulăului" — pedagogul polițist. Fetele se sperie grozav, dar din nou rîsul lor cristalin inundă scena: nu era „dulăul", ci năstrușnicul lor prieten George. Veselia adolescenților se îmbină de minune cu lirismul tinereții. Urmărim fața transfigurată a Olgăi (Cristina Tacoi) care cu ochi scînteietori dă glas visurilor ei, pentru ca, după o clipă doar, la apostrofările superficialei Dusia (Eliza Plopeanu) grupul de tineri să izbucnească din nou în rîs.

Candoare și entuziasm, o dorință sinceră de dreptate îi călăuzește pe eroii noștri, care înțeleg însă prea puțin din ceea ce înseamnă revoluție, conspirație. Aceasta apare clar și în scena din clasă cînd jurnalul ilegal este gata să cadă în mîinile „dulăului". Trebuie remarcat — pentru că vorbim de momentul din clasă — atmosfera autentică a școlii creată de regizor. Ai tot timpul sentimentul că te afli într-adevăr într-o clasă, populată cu cele mai diverse tipuri de elevi. Iată-l pe neastîmpăratul George (care în interpretarea lui Gheorghe Gheorghe a căpătat un farmec deosebit) suflînd unui coleg aflat în încurcătură ori punînd întrebări cu tîlc profesorului; te amuzi de figura nenorocită a lui Buțenco (Grig. Schițcu, actor cu un excelent umor sec) cînd nu i se mai suflă la ultima întrebare pe care i-a pus-o profesorul; te impresionează sobrietatea lui Pavel Voronin (Eugen Nagy).

Abia cînd Olga Cernicichina, eleva silitoare și modestă, plină de prospețime și veselie, îndrăgită de colegi pentru sinceritatea și curajul ei, va fi eliminată din școală, iar activitatea lor, pînă atunci spontană, copilărească, va fi suspectată, liceenii încep să-și pună probleme mai grave, pornind efectiv la luptă pentru triumful ideilor revoluției.

În discuția pe care o are cu directorul liceului Leagușev, Olga va izbucni pătimaș, nu pentru a se apăra pe ea, ci pentru a apăra adevărul. Deși puțin intimidată în fața acuzațiilor care-i sînt asvîrlite în față, Olga găsește totuși puterea să zîmbească — un surîs firav, parcă luîndu-și rămas bun de la copilărie. Privirile reci și scăpărătoare ale directorului (căruia tînărul actor Ion Vîlcu, învingînd dificultățile acestui rol de compoziție, i-a dat o mare prestanță, dar și viclenie odioasă) se ciocnesc ascuțit de indignarea Olgăi. Și cu toate că Leagușev e atît de amenințător încît s-ar zice că vrea s-o înghită, fata luminată lăuntric de mînie dreaptă, ne apare cu mult mai puternică. Cu o sensibilitate remarcabilă, Cristina Tacoi ne face să pătrundem în sufletul Olgăi, să apreciem demnitatea și fermitatea ei, să înțelegem cum această fată va fi capabilă în final să pornească mai departe avîntată în lupta revoluționară.

Firesc ar fi fost ca din spectacol să reiasă pregnant imaginea comuniștilor care îi îndrumă pe adolescenți, ajutîndu-i să se maturizeze. Spre regretul nostru, pe această pedală regizorul cît și actorii au apăsat insuficient. Profesorul Braghin (V. Avrigeanu), principalul îndrumător al elevilor, comunistul care le călăuzește entuziasmul și cinstea spre adevăratul patos revoluționar, apare șters în spectacol. Actorul transmite în prea mică măsură căldura și înțelepciunea comunistului, greutatea acestui personaj care are o influență covîrșitoare asupra elevilor. De aceea spectatorul înclină să creadă că elevii s-au maturizat mai mult sub îndrumarea lui Pavel Voronin (căruia Eugen Nagy i-a dat multă sinceritate), decît sub influența profesorului Braghin.

Credem că ceea ce dă valoare spectacolului, ceea ce înflăcărează inimile, este atmosfera entuziastă pe care liceenii o aduc pe scenă, lăsîndu-ne totodată să vedem perspectiva drumului pe care ei îl vor urma. Spectacolul cu piesa „Liceenii" marchează un început promițător al unui tînăr regizor talentat, de la care așteptăm noi realizări.

ADA SIMIONESCU

Un spectacol de factură eroică

Aducînd pe scenă un episod din lupta eroică a ostașilor romîni care au sprijinit Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, participînd la bătălii împotriva gardiștilor albi sau lovind în acțiunea de intervenție contrarevoluționară a burgheziei romînești, piesa „Torpilorul Roșu" de Vladimir Colin constituie un început de drum în crearea acelor opere originale care, aducînd în fața spectatorilor momente tragice ale vieții, transmit totuși un viguros mesaj optimist, aruncă o lumină revelatorie asupra perspectivei victoriei finale a cauzei celor ce muncesc. Acțiunea piesei se petrece în principal în jurul grupului de marinari revoluționari de la baza flotei militare din Sulina. Solidarizîndu-se cu poporul muncitor care se răsculase în marea țară de la răsărit, ei încearcă să împiedice plecarea unei escadrile de torpiloare romînești trimise de guvernul burghezo-moșieresc să atace Odessa roșie.

După părerea noastră, meritul regiei spectacolului prezentat de Teatrul de Stat din Constanța în cadrul Decadei dramaturgiei (regizor B. Lebli) constă în realizarea cadrului ambiant al piesei, în sezisarea și desăvîrșirea intenției autorului prin crearea unei aureole eroice a piesei, nereducînd-o la relatarea unui simplu episod istoric, ci dîndu-i o forță de generalizare asupra sensului luptei de eliberare a poporului romîn, care avea să izbîndească peste aproape un sfert de secol. Spectacolul, printr-o reușită îmbinare a decorului, efectelor de scenă și jocului actoricesc creează o atmosferă de profund patetism, de romantism revoluționar cuceritor.

Datorită, în același timp, sobrietății imprimate interpretării de către cei mai mulți dintre actori, această atmosferă n-a fost viciată de fals retorism, pericol care pîndea îndeaproape un astfel de spectacol. Iată-l de pildă pe Costel Rădulescu, interpretul marinarului Ojog. Întreaga lui înfățișare respiră o forță uriașă, alimentată de o credință înflăcărată, o forță explosivă aflată sub presiune, gata să izbucnească la prima întîlnire cu dușmanul.

O interpretare caldă, plină de omenesc au Romeo Mogoș în rolul lui Jurașcu, Emil Sasu în rolul lui Găină, Jean Ionescu în rolul președintelui Romcerodului. Ne pare rău că despre Dumitru Bitang, titularul rolului lui Voicu — un rol interesant ce oferea multe posibilități — nu putem spune cuvinte de laudă. Interpretarea acestuia a fost din păcate rigidă, lipsită de spontaneitate tinerească.

Ar fi interesant de comparat două personaje: căpitanul de arme Costoi și cîrciumarul Mastrofilio. În viața amîndorura intervine cîte un moment cînd drumul lor este pus în cumpănă, cînd sînt loviți în fibrele tainice ale sufletului lor producîndu-li-se suferințe zguduitoare; lui Costoi îi este omorît nepotul iubit, Ene, iar femeia îndrăgită de Mastrofilio — Caliopi — încearcă să se sinucidă. Aceste dezastre sufletești nu determină însă o turnură identică a drumului eroilor și este remarcabil felul în care actorii respectivi au știut să ilustreze acesta, dînd motivări veridice atitudinilor personagiilor interpretate. Petre Ștefănescu a creionat plastic figura lui Costoi, o brută mutilată de aproape tot ce avea omenesc de regimul din armata burghezo-moșierească. Scînteia dragostei pentru nepotul lui, Ene, are însă o asemenea forță încît vestea uciderii acestuia de către ofițeri provoacă o schimbare totală a mentalității lui. Petre Ștefănescu a trecut cu bine examenul transformării rapide a lui Costoi, arătînd că această transformare s-a petrecut în adîncuri și prezentîndu-ni-l pe căpitanul de arme ca pe un om în care a fost ucis sufletul dar care păstrează în virtutea inerției aceeași asprime, aceeași duritate — îndreptată de data aceasta împotriva ofițerilor ticăloși. Pentru Mastrofilio umanizarea produsă de vestea încercării de sinucidere a iubitei nu durează decît o clipă. Constantin Morțun a folosit această clipă pentru a anihila efectul oarecum pitoresc al apariției sale anterioare, pentru a arunca o lumină ce pătrunde pînă în străfundurile cele mai intime ale resorturilor morale ale personajului. Nu, cîrciumarul Costis Mastrofilio — arată el — nu se va ridica pînă la atitudinea unui luptător împotriva criminalilor care l-au lovit ci, ca un adevărat negustor, se vinde acestora, trădîndu-i pe marinari.

În general se poate spune că mulți actori au depus eforturi vizibile pentru a suplini printr-un joc cu modulații profunde caracterul rectiliniu al unor personaje din piesă.

Dumitru Dunea ne-a redat un colonel Forster perfid, abil, nepărăsind expresia de dispreț față de tot ce nu aparține rasei anglo-saxone, forțînd însă din păcate prea mult dicțiunea. Mircea Psatta a pus suflet în rolul lui Iofciu, acest individ meschin, dar pătimaș în dragostea pentru Dunia. Aceasta însă, ne-a părut în interpretarea lui Coca Dimitriu-Drugan, artificială, prea zglobie. O mențiune specială am acorda lui Constantin Guțu pentru jocul savuros în rolul lui Mișa — un fel de Șvandea nu mai puțin atrăgător decît cel din „Liubov Iarovaia". Dacă Ștefan Moisescu (cpt. Maltezeanu), Octavian Vlеu (senatorul Romașcanu) și-au realizat corect rolurile, iar comandorul, de o cretinitate și inconștiență senilă, a fost bine prins în interpretarea lui Grigore Dimitriu, în schimb, trebuie s-o declarăm deschis, a fost cu totul fad, în afara rolului lui Longin Mărtoiu — interpretul locotenentului Lazu. O lipsă a regiei pe care vrem s-o remarcăm este mișcarea adesea rigidă aproape mecanică a grupurilor.

În ansamblu, un spectacol care — avînd de rezolvat probleme dificile — le-a făcut față și se va perfecționa, nu încape îndoială, pe parcurs.

MIRCEA ANDREI

O scenă din spectacolul cu piesa „Torpilorul roșu" jucat de colectivul Teatrului de Stat din Constanța.

Dezbaterea proiectului Statutului modificat al Uniunii Tineretului Muncitor

* * *

CE ESTE NOU?

Discuția cu tovarășul Pancu Dumitru am început-o în halele de turnare a I.M.S. Ceahlău. Și pentru a îndeplini anumite reguli gazetărești, vă facem cunoscut că tovarășul Pancu este maistrul secției (de curînd ridicat în această muncă), e căsătorit din dragoste, poartă pe cap o bască puțin trasă pe frunte, iar în comitetul organizației de bază U.T.M. îndeplinește funcția de responsabil cu problemele producției și calificării. Atît am aflat despre el la început, iar mai tîrziu am făcut cunoștință și cu părerile lui în legătură cu prevederile proiectului Statutului modificat referitoare la sarcinile organizației de bază U.T.M. în producție. Lucrul acesta mă interesa în special.

Stăteam amîndoi în biroul maistrului și priveam distrați în hală unde tocmai începuse turnatul.

— Actualul proiect de Statut, răspunse Pancu la întrebarea mea, mi se pare mult mai complect, ne arată mai clar sarcinile ce le avem în producție.

S-a oprit ca și cum ar fi terminat tot ce a avut de spus. Il priveam mirat. Numai atît să aibă de spus? Ca să curm tăcerea, l-am întrebat mai departe dacă a citit proiectul de Statut.

Il scoase din buzunar și mi-l arătă:

— Nu o singură dată.

— Atunci, am îndrăznit, nu mai ai nimic de spus despre el?

— Ba da. Și după ce se uită îngrijorat în hală, continuă grăbit: nu este vorba numai de claritatea sarcinilor. E ceva mai profund. E făcut... cum să spun eu... e făcut mai în spiritul Congresului al doilea al partidului nostru. In indicațiile date la Congres se spune, cu referire la organizațiile de partid, că acestea sînt obligate să lege mai strîns întreaga lor activitate de problemele economice ale locului de muncă respectiv.

— Vrei să spui cu alte cuvinte, intervin eu, că proiectul de Statut modificat apropie mai mult organizația U.T.M. de problemele de producție?

— Da, exact. Ba mai mult chiar. Precizează cu mai multă claritate, și asta am mai spus-o, atribuțiunile noastre în această problemă.

— Bine, dar nu se poate spune, remarc eu, că pînă acum nu s-a știut ce trebuie să facă organizația de bază U.T.M. în această direcție.

— Nu a spus nimeni asta. Din contra. In munca de fiecare zi în general în întreprinderea noastră prevederile proiectului de Statut modificat au și fost într-un fel sau altul aplicate.

— Cum adică „într-un fel sau altul?".

— Da, într-un fel sau altul.

Se întoarse cu fața spre mine deschizînd proiectul de Statut, acoperi pagina cu palma și continuă:

— Brigăzi, posturi utemiste de control, secții de tineret etc., toate acestea sînt forme de organizare a tineretului în producție. E clar și nu încape nici o îndoială că noi ne ocupăm și răspundem de ele. Dar uite, se spune aici la aliniatul D, punctul 44, capitolul VI că organizațiile de bază U.T.M. se îngrijesc de continua îmbunătățire a condițiilor de muncă și de viață a tineretului. Acesta este un lucru cu totul deosebit și de importanță foarte mare.

— Bine, dar organizația voastră nu s-a ocupat pînă acum de această problemă?

— Să spun un nu răspicat, aș greși. Să spun un da absolut, aș c-am minți, îmi răspunse Pancu printr-o glumă. E într-un fel și da și nu. Respectînd însă adevărul și făcînd excepție de unele cazuri particulare, ar trebui spus că mai mult am lăsat această treabă exclusiv pe seama sindicatului. Pentru că de acum încolo vom fi obligați să ne ocupăm și noi de această problemă, cred că-i vom apropia pe tineri și mai mult de organizație.

— Se cere totuși și în această direcție o colaborare mai strînsă cu comitetul sindical.

— O colaborare, da, dar nu de genul celei de pînă acum. Mergeam, sezisam, ceream și... se rezolva sau nu, noi aveam mîinile curate și conștiința împăcată. Acum, după cîte înțeleg eu, se pune problema unei participări active a organizației U.T.M. la rezolvarea practică a problemelor privind condițiile de viață și de muncă ale tineretului. In același fel cred că trebuie discutat și despre problema întrecerii și despre problema calificării...

— In domeniul calificării tinerilor, îl întrerup eu, ce vezi nou în proiectul Statutului modificat?

— Problema în sine nu este nouă. Nou este felul cum se pune această problemă. Dacă am înțeles eu bine, organizația U. T. M. este făcută răspunzătoare de ridicarea necontenită a calificării profesionale a tineretului.

— In proiect nu este o astfel de precizare, observ eu. Aceasta poate fi o interpretare a dumitale.

— Dar nu nefericită.

— De ce crezi lucrul acesta?

— De ce cred că organizația de bază U.T.M. trebuie să răspundă de ridicarea permanentă a calificării profesionale a tineretului? Am să vă povestesc un caz. La noi această treabă, calificarea, un timp destul de îndelungat a mers nu tocmai strălucit. Tinerii nu veneau la cursuri — căci acestea existau — cu toate insistențele noastre. Mă rog, să trecem peste asta, că în general acum nu prea mai avem oameni necalificați. Dar începu să se manifeste o anumită stare de spirit. Majoritatea tinerilor se mulțumeau cu gradul de calificare la care ajunseseră. Trebuie găsit un mijloc stimulativ care să-i atragă să învețe mai departe. Atunci ne-a venit ideea organizării unui curs de specializare. Cu ajutorul organizației de partid, a comitetului sindical și al conducerii întreprinderii, l-am organizat. Il urmau 35 de tineri.

Observîndu-mi privirea întrebătoare, Pancu mi-a explicat că în acest curs cu durata de 6 luni se preda de către specialiști un ciclu de lecții-conferințe; iar după terminarea cursului urma examinarea ce se solda (bineînțeles pentru cel ce lua examenul) cu ridicarea categoriei de salarizare. Mi s-a părut interesant și de aceea am fost curios să aflu care-i rezultatul practic al acestui curs.

— Rezultate practice avem numai în privința frecvenței, îmi răspunse Pancu și a învățăturii. Am spus „numai" pentru că acest curs s-a întrerupt din cauza lectorilor care vroiau plată sau, poate mai corect, care nu au fost plătiți.

— Păcat, ar fi fost o experiență interesantă. Și nu ați putut să faceți nimic pentru a rezolva situația?

— S-ar fi putut, dar n-am făcut.

Răspunsul era rece și impasibil.

— De ce?

— E vorba de răspundere. Acum o spun: nu ne-am simțit răspunzători de calificarea tineretului. Poate că-i un răspuns superficial, se contrazise singur, mai ales că a fost și o inițiativă a noastră. Rămîn însă la părerea mea că dacă aveam o asemenea răspundere statutară, lucrurile nu se întîmplau așa. Cred că înțelegi ce înseamnă pentru un om noțiunea de „răspunzător".

Se opri din discuție și privi atent pe fereastră. Se întoarse spre mine și îmi arătă hala:

— Se toarnă piese noi și trebuie să fiu acolo. Dacă credeți că este ceva valoros în discuția noastră, comunicați-o și cititorilor, dacă nu, rămîne numai pentru noi doi.

I-am ascultat primul îndemn.

PETRU CRING

Răspuns la întrebările cititorilor

Prin scrisorile sosite la redacție, numeroși cititori au pus întrebări în legătură cu anumite probleme din proiectul Statutului modificat al Uniunii Tineretului Muncitor. Răspundem la cîteva dintre ele.

Intrebare: **Dacă adunarea generală a organizației de bază nu aprobă primirea unui tînăr în U.T.M., nu e nevoie de confirmarea comitetului raional sau orășenesc U.T.M.?**

Răspuns: Nu e nevoie. Pentru că dreptul de a primi un tînăr în U.T.M. îl are numai adunarea generală a organizației de bază. Dacă tînărul căruia i s-a respins cererea de a fi primit în U.T.M. consideră că i s-a făcut o nedreptate, el se poate totuși adresa comitetului raional sau orășenesc U.T.M.

Intrebare: **Cine îndrumă și exercită controlul asupra comitetelor U.T.M. din întreprinderile, instituțiile, școlile unde numărul membrilor este mai mare de 500?**

Răspuns: Comitetele U.T.M. din aceste unități sînt conduse de către organizațiile de partid respective. Tot astfel după cum orice organizație U.T.M. își desfășoară activitatea sub conducerea organelor și organizațiilor P.M.R. respective. Pe linie de U.T.M., comitetele U.T.M. din întreprinderi, instituții, școli unde numărul membrilor este mai mare de 500, se subordonează comitetului raional sau orășenesc U.T.M. respectiv.

Intrebare: **Un utemist dintr-o organizație de bază U.T.M. poate să participe la adunarea generală a unei alte organizații de bază U.T.M. unde se discută primirea unui tînăr căruia el i-a dat recomandarea de a fi primit în U.T.M.?**

Răspuns: Nu este o obligație statutară. Dar e bine ca acel utemist care a recomandat organizației un tînăr din alt loc de muncă să fie invitat la adunarea generală a acelei organizații de bază U.T.M. unde se discută cererea tînărului recomandat de el. Participarea sa la discutarea cererii celui recomandat va fi în folosul atît a tînărului cît și a organizației de bază U.T.M. respective.

Chezășia succeselor noastre

Noi, utemiștii de aci, socotim prevederea din proiectul Statutului modificat că „Uniunea Tineretului Muncitor își desfășoară întreaga sa activitate sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn" ca lucrul cel mai esențial, cel mai important.

In proiectul Statutului modificat al U.T.M. se arată că organizațiile U.T.M. sînt conduse direct de către organizațiile de partid. Ne-am putut convinge din propria noastră experiență că numai sub conducerea organizației de partid ne putem îndeplini cu succes sarcinile.

In organizația de partid a fost amplu discutată munca organizației noastre U.T.M. în domeniul educației tineretului. Comuniștii ne-au ajutat cu acest prilej să folosim metode mai variate de educație — să dăm un caracter mai concret întrecerii socialiste, să atragem mai mulți tineri la activitatea culturală, artistică, sportivă. In toate aceste domenii ne putem mîndri acum cu succese mult mai mari decît în trecut.

Cu cîtva timp în urmă, biroul organizației de partid a analizat activitatea de la turnătorie — secție în care majoritatea muncitorilor sînt tineri — și a stabilit sarcinile ce ne revin nouă, utemiștilor, în privința reducerii rebuturilor. Un accent deosebit s-a pus pe ridicarea calificării profesionale a tineretului Biroul de partid a hotărît, printre altele, ca organizația U.T.M. de la turnătorie, cu sprijinul conducerii secției, să organizeze un curs de minim tehnic pentru tinerii muncitori. Rezultatele acestei măsuri se pot vedea, de pildă, la brigada de tineret condusă de Bușcă Sabin. In această brigadă rebuturile au fost reduse în ultimele trei luni în medie cu 3,7 la sută față de coeficientul admis. Inainte, procentul de rebuturi era mult mai mare. Aici toți cei 12 utemiști au urmat cursul de minim tehnic.

Vreau să dau încă un exemplu. Cu cîteva săptămîni în urmă, cînd brigada lui Mitroi Năstase a venit cu ideea aplicării diferențiate de către toți membrii brigăzii a metodelor avansate de muncă, ne-am dus să cerem sfatul biroului de partid.

Tovarășul Dumitru Marica, secretarul organizației de partid, a manifestat un interes deosebit față de această acțiune. S-a interesat de condițiile de muncă ale brigăzii, de greutățile pe care le întîmpină, de ajutorul de care are nevoie.

Brigada nu cerea condiții deosebite de muncă, ci crearea condițiilor normale, adică: asigurarea din timp a materialelor la locul de muncă; asigurarea sculelor ascuțite la geometria respectivă; primirea din timp a planului de operații, rafturi pentru depozitarea pieselor etc. Insă tocmai aceste condiții obișnuite nu erau asigurate, de multe ori.

Biroul de partid nu numai că a aprobat inițiativa brigăzii lui Mitroi, dar a susținut-o și o susține permanent. Astfel, la propunerea tovarășului Marica, s-a convocat o consfătuire cu cadrele tehnice din secția prelucrătoare la care au participat tovarășul Dumitrașcu Dumitru, directorul uzinei, ingineri, maiștri și toți membrii brigăzii, unde s-a dezbătut amplu această inițiativă și s-au stabilit măsuri concrete. Au fost asigurate tocmai acele condiții de muncă de care vorbeam.

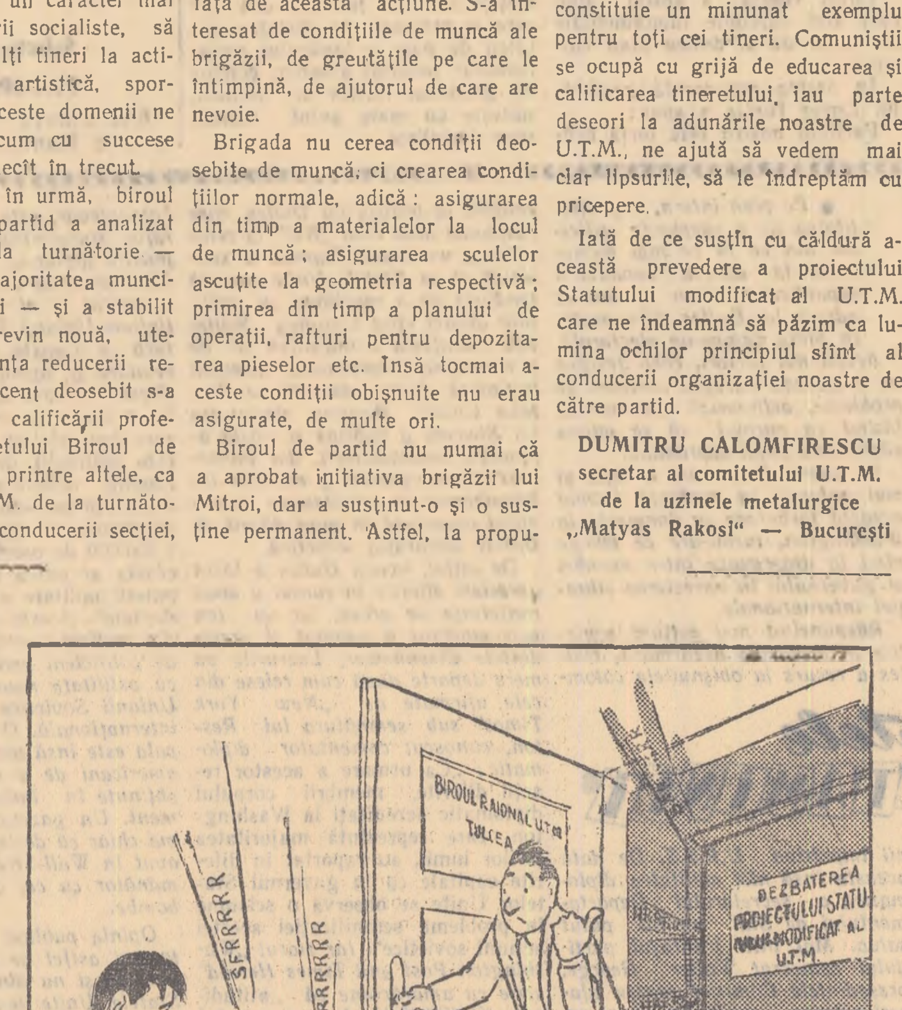
Astăzi sînt cunoscute rezultatele brigăzii. Dar fără sprijinul organizației de partid, mai ales a comuniștilor Dumitru Marica, Sachelarie Barbu și a altora care au susținut-o permanent, această inițiativă n-ar fi avut sorți de izbîndă.

Comuniștii se bucură de un mare prestigiu, sînt iubiți și respectați de toți tinerii din uzina noastră. Munca și activitatea lor constituie un minunat exemplu pentru toți cei tineri. Comuniștii se ocupă cu grijă de educarea și calificarea tineretului, iau parte deseori la adunările noastre de U.T.M., ne ajută să vedem mai clar lipsurile, să le îndreptăm cu pricepere.

Iată de ce susțin cu căldură această prevedere a proiectului Statutului modificat al U.T.M. care ne îndeamnă să păzim ca lumina ochilor principiul sfînt al conducerii organizației noastre de către partid.

DUMITRU CALOMFIRESCU
secretar al comitetului U.T.M. de la uzinele metalurgice „Matyas Rakosi" — București

In unele organizații de bază U.T.M. din raionul Tulcea dezbaterea proiectului Statutului modificat al U.T.M. se desfășoară în mod formal... Iar biroul raional U.T.M., deși a fost sezisat, trece cu seninătate și nepăsare pe lîngă această stare de lucruri.

— Ce faceți, tovarăși?! Sforăiți mai încet că-l molipsiți și pe ăla de dincolo!

Pentru cadrele tehnice silvice sînt asigurate condiții mereu mai bune de învățătură.

Iată-l în fotografie pe inginerul silvic Samoil Behr predînd elevilor de la cursul de maiștri a Complexului școlar silvic Cîmpulung o lecție de dendometrie. In prim plan cîțiva elevi fruntași la învățătură.

Foto: AGERPRES

PIONIERI ȘI ȘCOLARI!

Participați la manifestările organizate în cinstei Zilei internaționale a copilului, care vor avea loc în ziua de 27 mai 1956 la Palatul Pionierilor din București.

In program:

Ora 9,30: **Deschiderea expoziției cu lucrările pionierilor executate în cercuri.**

Ora 11: **Spectacolul cu piesa „Cartea cu mistere", prezentat de cercul de artă dramatică.**

Orele 9,30—13.30: **Competiții sportive; Ștafetă combinată; Concursuri de atletism; Campionat fulger de volei; Demonstrații de oină; Demonstrații de baschet; Jocuri distractive.**

Orele 16,30—20,30: **Adunare festivă la teatrul de vară din parcul palatului, urmată de serbare cîmpenească.**

Intrarea pe bază de invitații. Poarta str. dr. Marinescu nr. 2 (tramvaiul 14).

Mai multă exigență — rezultate bune la examen

De cîteva zile la Institutul de mecanică din Orașul Stalin au început examenele de sfîrșit de an ale studenților din anul IV.

După examenul de „Calculul și construcția motoarelor" cu studenții din grupa M-42 de la secția de automobile și tractoare, l-am rugat pe tov. profesor ing. **Radu Mărdărescu**, titularul la catedra respectivă, să ne relateze cîteva din impresiile prilejuite de examenele din această sesiune.

— Actuala promoție — a spus tovarășul profesor — se prezintă neașteptat de bine, totalizînd pe lîngă numeroasele elemente excepțional pregătite, un număr însemnat de studenți buni care dau dovada unor cunoștințe de o calitate superioară și care reușesc fără mari greutăți să obțină calificative de „bine și foarte bine". E adevărat că și în acest an au mai fost cîțiva „incorigibili", însă numărul lor scade simțitor de la an la an.

Ar fi greșit dacă s-ar crede că exigența mea ar fi scăzut și astfel s-ar justifica abundența notelor bune. Dimpotrivă, aș vrea să precizez chiar o tendință în sens invers. Explicația este alta. In primul rînd studenții anului IV din această promoție au arătat multă sîrguință și acest fapt s-a vădit încă din timpul anului școlar, cînd la predarea proiectelor de an, împreună cu asistenții catedrei, am avut satisfacția de a primi lucrări de un ridicat nivel tehnic și executate ireproșabil.

Printre fruntași țin să amintesc pe studenta Dorogan Ariana și studenții Cihodaru Liviu, Popîrlan Coriolan, Petrescu Nicolae și Luca Mihai. Toți aceștia au făcut din plin dovada că au un bagaj serios de cunoștințe și au obținut calificativul „foarte bine".

Sub alt raport, față de anii trecuți, trebuie semnalată o colaborare mai intensă între catedră și studenți. In acest an, prezența la orele de consultații și de pregătire cu studenții a fost de aproximativ o dată și jumătate mai ridicată decît în anii trecuți, ceea ce arată creșterea interesului pentru învățătură și aprofundarea materiilor.

Ca un aspect negativ pe care vreau să-l sezisez: unii studenți dau prea multă importanță unor detalii de demonstrație matematică în dauna interpretării ca fenomen al rezultatului. Aceasta trădează o lipsă acută de discernămînt asupra aspectului primar față de cel secundar în cercetarea științifică. Pentru a putea remedia această lipsă serioasă avem nevoie de ajutorul catedrelor de la disciplinele generale în anii I, II, și III care trebuie să îndrume atent pe studenți în sensul unei juste interpretări în cercetarea științifică a fenomenelor.

Așa a încheiat profesorul Radu Mărdărescu scurta sa relatare asupra examenelor.

La fel de bine ca și studenții de la Facultatea de mecanică s-au prezentat la examene și studenții de la Facultatea de tehnologie. Semnificativ din acest punct de vedere este faptul că în grupa T-42 un singur student a obținut calificativul „suficient" la examenul de calculat și construcția mașinilor unelte, toți ceilalți obținînd calificative de „bine" și „foarte bine". Studentul Bobescu Nicolae s-a prezentat și în această sesiune la înălțimea așteptărilor obținînd numai calificative de „foarte bine" la toate examenele pe care le-a susținut pînă acum.

De asemenea cu calificative „foarte bine" și-au promovat examenele studenții: Socaciu Valentina, Vaida Alexandru și alții.

Corespondent
ALEXANDRU FORJE

Ia, socotiți!

Era prin '951. Frunzele îngălbenite și uscate se scuturau la cea mai mică adiere de vînt, înveșmîntînd pămîntul cu-n covor ruginiu. Sosise toamna!...

In casa lui Tașnadi lumina se stingea mai în fiecare noapte tîrziu, după cel dintîi cîntat al cocoșilor. Veneau la el Moldvay Bela — președintele sindicatului agricol — și Fabian Ioan. Nu se culca nici Irênke. Aveau ce vorbi. Intreg satul era într-o mare frămîntare, la o răspîntie de unde oamenii cu greu se puteau hotărî încotro s-apuce. Auziseră oamenii și citiseră de prin ziare despre viața îmbelșugată a colhoznicilor sovietici. Auziseră și despre satele de la noi în care încolțesc mugurii vieții noi. In inimile lor își făcea loc tot mai mult nădejdea într-o viață mai bună.

Oamenii trebuiau lămuriți, îndrumați pe calea adevărului.

Cît despre Tașnadi, unul din cei mai harnici gospodari din sat, el nu mai avea de ce să stea pe gînduri.

Din '946, de cînd s-a-nscris în partid, a învățat să aleagă calea cea bună.

Trebuia să pornească la treabă.

★

Se-ngîna de ziuă. Zorii acelei dimineți mohorîte de noiembrie i-au găsit sfătuindu-se cum să-nceapă munca. Ca deobicei, Moldvay și Fabian veniseră încă de aseară la el și nu s-au mai dus acasă.

Fără să mai stea mult pe gînduri, Tașnadi a rupt o coală dublă din caietul Piroșkăi — fata lui mai mare—și-a început să facă lista pentru colectivă. A scris pe ea trei nume, numele lui fiind primul. Cum s-a mai luminat, a și pornit cu ceilalți doi tovarăși pe la oamenii pe care știa el că se poate bizui. Nici Irênke — nevastă-sa — n-a rămas acasă. Ea s-a abătut pe la prietenele ei. Multe erau gata s-o dea afară cînd au aflat cu ce treabă a venit. Au colindat aproape 20 de case în ziua aceea. De-abia au așteptat să vină seara, să se întîlnească, să spună fiecare ce-a isprăvit.

Rezultatele muncii din ziua aceea i-au pus pe gînduri pe Tașnadi. Lista rămăsese tot cu cele trei nume. N-au reușit să mai înscrie pe nimeni. Asta însă nu i-a descurajat. Fabian — secretarul de partid — a și adunat a doua zi pe toți comuniștii din sat. După ce au discutat îndelung, au hotărît ca fiecare să primească sarcina să se ocupe de cîte un gospodar. Ei, cei trei din comitetul de inițiativă, au împărțit satul în trei sectoare, fiecare răspunzînd de un sector. Au început o muncă stăruitoare, grea, dar frumoasă. Oamenii au început să dea tot mai multă crezare spuselor comuniștilor. Nu se putea ca chiar el, Tașnadi, să-i lege la ochi și să-i împingă-n prăpastie. Desigur că le arată calea cea bună. Dar oamenii încă mai aveau îndoieli. Tocmai pentru asta trebuiau să lupte agitatorii: să împrăștie îndoiala oamenilor.

Și Tașnadi a dovedit că a știut s-o facă cu prisosință.

Așa a trecut iarna. In primăvară, pe coala aceea dublă ruptă din caietul Piroșkăi erau înscrise 19 nume. Sărbătoarea zilei de 1 mai, cele 19 familii din satul Tritenii colonie, raionul Turda, au început-o cu o zi mai de vreme. La 30 aprilie 1952, au sărbătorit inaugurarea gospodăriei lor colective pe care-au botezat-o „Gheorghe Doja".

Sînt doar patru ani de atunci.

⁎

Așezat la masă, Tașnadi Martin ține creionul strîns în mîna-i mare, puternică. Ochii-i pătrunzători, umbriți de sprîncenile-i stufoase, urmăresc cu atenție niște cifre scrise într-un carnet. Socotește... Aplecate de-asupra aceleiași mese, Piroșka și Irênke — mezina — privesc curioase la socotelile tatălui lor.

...10.824 lei odată!... începu el, cu voce tare. 7.380 înmulțit cu 1,50 fac unsprezece mii...

Ia socotește cît fac 7.380 înmulțit cu 1,50? i se adresă Piroșkăi. 11.070?... Da! Atîta-i și la mine.

— Inmulțește și 3.346 cu 1,80... pun capul jos că eu am ieșit mai bine. Nu!... Nu se poate!...

— Ce să nu să poată omule? interveni nevastă-sa care intrase. Ce tot socotiți atîta?

— Am trecut iar pe la cooperativă — începu calm Tașnadi. Erau acolo mai mulți oameni. Și, din colectiv și din afară. Csergő se lăudă că el cu recolta din anul trecut, a ieșit mai bine decît oricare din colectiviști... M-am simțit și eu atins... Știi doar că sîntem printre primii în colectivă.

Csergő Iosif este un mijlocaș din comună. Are 5,12 hectare pămînt și car cu boi. Sînt tot trei oameni buni de lucru, ca și la Tașnadi. Csergő a obținut recoltele cele mai mari dintre țăranii individuali: 2.000 kg. grîu, 9.000 kg. porumb, 400 kg. ovăz, 280 kg. orz, zarzavaturi și furaje.

Tașnadi însă era sigur că el a ieșit mai bine și de aceea ținea morțiș să socotească în bani cît a cîștigat el și cît a cîștigat Csergő.

Cînd au auzit despre ce e vorba, fetele și mama au început să socotească și celelalte produse primite din gospodărie. Piroșka socotea cele 9.840 kg. furaje, iar Irênke — că-i mai mică—făcea o socoteală mai ușoară: cît valorează 177 litri de vin și 344 kg. orz. Mama se căznea să socotească ovăzul, lîna, brînza și mierea de albine. Tașnadi știa dinainte că a ieșit mai bine, dar nu se credea să fie o așa de mare diferență. El a cîștigat 37.930 lei, iar Csergő 28.300 lei, din care și-a plătit semințele, și-a hrănit animalele de muncă, a plătit impozitul etc.

Toți din Tritenii colonie și chiar din Viișoara știu de socoteala lor.

— Iți mai amintești, nevastă, ce zicea Rozsika lui Kovacs în '951 cînd ne-am dus s-o lămurim să intre-n colectivă?

— „Ce nu văd ochii, nu crede inima" Acum văd și ochii ce-nseamnă colectiva.

Ii mai rămăseseră de-aseară de citit cîteva pagini din romanul „Brazdă peste haturi" Tașnadi mai admiră odată ordinea în care Piroșka aranjase cărțile în rafturile bibliotecii, își luă cartea și intră în dormitor.

Piroșka și micuța Irênke se mai auzeau vorbind în camera alăturată.

Mama mai rămăsese în bucătărie să strîngă masa, să stingă gazul, să mai aranjeze... Vrednică femeie mai e și Irênke! Cît îi ziua de mare nu stă o clipă. Nici chiar seara nu-și găsește liniște pînă nu mai face măcar o floare la garnitura de bucătărie pe care ține cu tot dinadinsul s-o termine cînd va fi gata mobila de bucătărie pe care-au comandat-o.

Tașnadi citea ultimele fraze din roman. Cît de mult se asemăna acțiunea romanului cu romanul gospodăriei lor, cu frămîntările care-au avut loc în preajma înființării gospodăriei... In clipa următoare, gîndurile-l duceau cu ani în urmă. Cutreiera cu privirea prin cameră și nu-i venea să creadă că-i locuința lui. Camera cu mobilă combinată ca la oraș, mașină de cusut, bucătărie cu faianță, încălzire cu gaz metan și atîtea alte lucruri — servicii de masă, bibelouri, tablouri, covoare... Și cînd te gîndești că toate aceste lucruri le-a realizat numai în patru ani de muncă în gospodăria colectivă?

Și podurile și hambarul i-s pline cu bucate. Un porc din cei doi care-i are în coteț o să-l vîndă să-și cumpere radio.

★

— Eu zic, Martin, să ne culcăm — îl întrerupse Irênke din gîndurile care-l năpădiseră. Mîine trebuie să ne sculăm mai de dimineață; brigada I-a merge la pus cartofi.

Iar mi-a venit în minte Csergő. Nu-i om rău! Să știi că-i harnic și gospodar. Păcat că nu-i și el cu noi. Ce-ai zice să-l chemăm duminică la noi, să mai stăm de vorbă așa, ca oamenii? Nu cred să mă refuze.

ELENA TIMOFTE

NOTE SPORTIVE

Polo pe apă — feminin!

Nu de mult, bucureștenii au avut posibilitatea — pentru prima dată în țara noastră — să asiste la disputarea primelor jocuri oficiale de polo pe apă organizate între echipe feminine. Și trebuie spus că deși la început păreau destul de curioase, totuși în momentul de față jocurile au început nu numai să intereseze ci și să placă spectatorilor. Intîlnirile susținute de echipele feminine ale colectivelor Progresul, Știința, Voința — cele mai bune echipe de altfel — sînt chiar spectaculoase, jocul lor devenind din ce în ce mai organizat, mai tehnic, mai interesant.

Nu trebuie uitat însă nici o clipă că scopul introducerii jocului de polo pentru femei este acela de a perfecționa și îmbogăți conținutul pregătirii înotătoarelor. In acest sens jocul de polo este un mijloc specific de pregătire multilaterală menit să mărească rezistența, să îmbogățească acțiunile motrice ale tinerelor înotătoare.

Acesta este pe scurt rostul introducerii în țara noastră a jocului de polo pentru femei. Din nefericire acest rost nu a fost încă înțeles de mulți. Astfel jocul feminin de polo pe apă pătrunde încă foarte greu în unele colective sportive cu înotători fruntași: Dinamo, C.C.A., în colectivele sportive din Cluj, Sibiu, Turda etc. (în provincie în general).

De asemeni, unii antrenori — și din păcate dintre cei cu experiență — privesc cu scepticism introducerea jocului de polo pentru femei.

Tuturor acestora le dau un singur exemplu: Sanda Platon și Maria Both, care se antrenează și joacă polo, au stabilit duminică noi recorduri republicane valoroase.

Prof. V. CONSTANDACHE
antrenor

Congresul matematicienilor romîni

Duminică dimineață se va deschide în Capitală cel de al IV-lea Congres al matematicienilor romîni.

Ședința festivă de deschidere va avea loc în aula Universității „C. I. Parhon" din b-dul 6 Martie nr. 64 la ora 11. Lucrările vor continua în aceeași sală.

Ședințele Congresului sînt publice.

La lucrări au fost invitați numeroși matematicieni de peste hotare.

Pînă acum au sosit în Capitală profesorii Șen Cien-Kun, Șen Min-teh și Vu Ven-țsun din R.P. Chineză, profesorii Heinrich Grell, Willy Rinow și Rudolf Kochendőrfer din R. D. Germană, profesorul Dov Tamari din Israel, profesorii K. Borsuk, S. Golab și T. Vajevski din R.P. Polonă și prof. R. Tambs Lyche din Norvegia.

(Agerpres).

Conferința pe țară a medicilor pediatri

TG. MUREȘ (de la corespondentul nostru). — In sala de festivități a sfatului popular orășenesc Tg. Mureș s-au deschis miercuri 23 mai a.c. lucrările consfătuirii pe țară a medicilor pediatri. La lucrările consfătuirii care vor dura 3 zile, participă medicii pediatri din întreaga țară.

La consfătuire se dezbate problema alimentării corecte a sugarului, rolul bucătăriei de lapte, iar în partea a doua participanții la consfătuire fac un schimb de experiență vizitînd policlinica de copii și Casa Copilului din Tg. Mureș, precum și unitățile de asistență sanitară din Miercurea Niraj. Participanții la consfătuire vor face apoi o vizită la fabrica de praf de lapte din Remetea-Mureș pentru a studia posibilitatea de fabricare a preparatelor dietetice pentru sugari.

Răsfoind paginile ziarului „Komsomolskaia pravda"

Intinderile Siberiei așteaptă pe cei îndrăzneți

„Dragi tovarăși!

Partidul Comunist și guvernul sovietic adresează tuturor organizațiilor comsomoliste, comsomoliștilor și comsomolistelor, întregului tineret sovietic Chemarea de a trimite pe tovarășii lor cei mai vrednici în regiunile răsăritene și nordice ale țării și în Donbas la construirea de centrale electrice, uzine metalurgice, chimice, de rafinării și uzine constructoare de mașini, mine, mine de cărbuni, căi ferate, întreprinderi pentru producția de ciment și beton armat prefabricat.

Acest lucru este necesar pentru a folosi mai complect extrem de bogatele resurse naturale din răsăritul și nordul țării; pentru a asigura îndeplinirea cu succes a sarcinilor trasate de Congresul al XX-lea al partidului...".

(Din Chemarea C.C. al P.C.U.S. și a Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. adresată tineretului sovietic).

Spre noi fapte eroice

Smolnîi. De aci au răsunat cuvintele leniniste despre începutul unei noi ere în istoria omenirii. De aci au plecat în războiul civil primii comsomoliști ai Petersburgului roșu. Și acum vin aci fiii, fiicele și nepoții muncitorilor de la uzina Putilov, tinerii leningrădeni. Răspunzînd chemării partidului ei vor să plece din îndemnul conștiinței acolo unde e nevoie de brațele lor tinere, acolo unde e mai greu.

La comitetul orășenesc al Comsomolului vine un grup gălăgios de tineri muncitori de la uzina „Kirov".

— Cine dă aici foi de drum comsomoliste pentru Răsărit?

Pe masă apar una după alta zeci de cereri, zeci de file rupte din carnete și caiete școlare, file scrise în grabă — numai să nu întîrziem! — cu creionul, cu cerneală de toate culorile.

De la secția mecanică au venit doi prieteni: Evgheni Zaițev de 18 ani și Anatoli Smirnov de 19 ani. Amîndoi sînt lăcătuși.

— Unde vreți să plecați?

— In Orientul Indepărtat. Vrem să lucrăm pe un excavator sau un buldozer.

Vasili Suhovei vrea să plece pe șantierul hidrocentralei de la Bratsk.

— Dar știi, nu sînt singur, sîntem doi...

— Dar cine-i al doilea?

— Lena, soția mea... N-a putut să vină acum că face practică la spital. Vă rugăm, trimiteți-ne împreună. Și organizația noastră de Comsomol este de acord. Uite...

Și Vasili arătă un extras din procesul verbal al adunării generale de Comsomol: „Analizînd cererea lui Suhovei, membru al U.T.C.L. din martie 1956, adunarea de Comsomol a hotărît să-l recomande pe tov. Suhovei de a primi foaie de drum comsomolistă pentru a pleca la hidrocentrala de la Bratsk".

La Smolnîi sosesc noi și noi grupuri de tineri și tinere.

— De unde sînteți, băieți?

— De la uzina „Kirov".

— De la uzina metalurgică...

— De la „Electrosila"...

Tineretul comsomolist din Leningrad pornește la noi fapte eroice. Iată-i în fotografia de alături pe comsomoliștii A. Smirnov, E. Zaițev, V. Suhovei și Zina Fedorovna care au cerut să fie trimiși în regiunile răsăritene și nordice ale țării.

Ce se petrece la Bratsk

Peste trei sute de rîuri se varsă în lacul Baikal și însuși fluviul Angara își are izvorul în acest lac mult cîntat de popor. Resursele hidroenergetice ale Angarei ating proporții uriașe și depășesc resursele unor fluvii ca Volga, Kama, Don și Nipru. Directivele Congresului al XX-lea al P.C.U.S. prevăd construirea pe Angara a grandioasei hidrocentrale de la Bratsk. Aici vor fi instalate 18 agregate a căror capacitate totală va fi cu puțin mai mică decît a hidrocentralelor de la Kuibîșev și Stalingrad, luate la un loc. Primul agregat va fi pus în funcțiune în decursul celui de al 6-lea plan cincinal.

In mijlocul cursului Angarei, acolo unde va fi construită hidrocentrala de la Bratsk, se va forma un uriaș lac de acumulare. El va fi mai mare decît toate lacurile de acumulare de pe Volga luate la un loc și de aceea i se spune marea Bratskoe. Suprafața mării va fi de peste 5.500 km. pătrați. Apele mării Bratskoe vor acoperi teritoriile a 11 raioane. Peste 70.000 de oameni vor fi mutați în noi sate și centre raionale pe cheltuiala statului.

In prezent, eforturile constructorilor sînt îndreptate spre crearea unei baze de producție, a unor fabrici de beton, mori de piatră, fabrici de cherestea etc.

Alături de corturile verzi care formează după cum se spune pe aci, „orășelul verde". In cele două așezări muncitorești ce sînt în curs de construcție apar zi cu zi case din prefabricate pentru miile de constructori, printre care se află nenumărați comsomoliști. Străzile încă n-au denumiri, casele nu au numere, nu există încă nici poștași, dar locuitorii noilor așezări sînt în legătură zilnică cu întreaga țară.

Pe căile ferate ce se aștern pe distanțe din ce în ce mai mari, pe șoselele noi sosește într-un torent neîntrerupt tehnica cea mai înaintată. Acolo, pe unde cu puțin în urmă vînătorul pășea prudent, cercetînd urmele lăsate de animale prin zăpadă, astăzi taigaua este străbătută de puternice autocamioane sosite din Minsk, de tractoare care prin zgomotul șenilelor lor spulberă liniștea ce părea încetățenită aici pentru totdeauna.

Trenurile și mașinile aduc în fiecare zi la Bratsk oameni cu lădițe, cu geamantane voluminoase. Judecînd după bagajul lor se vede că oamenii vin aici pentru multă vreme. Sosesc aci ostași demobilizați și tineri specialiști, absolvenți ai școlilor superioare, tineri cu foi de drum comsomoliste etc. — Comsomolul a luat doar sub patronajul său și acest șantier gigantic. Sosesc și constructori mai vîrstnici cu familiile lor, oameni care au lucrat pe șantierele de la Țimlianskaia, Ust-Kamenogorsk și alte șantiere.

Energia viitoarei hidrocentrale va da viață unei deosebit de importante regiuni industriale. Aici va fi creată o puternică industrie metalurgică, electro-chimică și alte ramuri industriale care sînt legate de un mare consum de energie electrică.

„GREUTĂȚILE nu ne sperie"

„..Acum este greu de spus cine a propus primul să plecăm pe șantierul de la Bratsk după obținerea certificatului de maturitate. Dar noi cu toții, elevi a două clase a 10-a paralele am hotărît în unanimitate să răspundem cu fapta la chemarea partidului. Această hotărîre am definitivat-o în adunarea noastră comsomolistă comună...

Știm bine ce greutăți vom avea de învins: condiții neobișnuite, climă aspră. Dar aceasta nu ne sperie ci, dimpotrivă, ne atrage...

Considerăm că procedăm just plecînd cu certificate de maturitate pe șantier. Năzuința noastră personală coincide în întregime cu interesele statului, cu interesele Partidului Comunist. Deocamdată sîntem 55 de tineri și tinere, dar credem că rîndurile noastre se vor complecta în curînd. De aceea ne adresăm către toți elevii din clasele a X-a din marea noastră Patrie: să răspundem cu fapta la chemarea Partidului Comunist, să pășim în primele rînduri ale luptătorilor pentru deplina valorificare a regiunilor răsăritene ale necuprinsei noastre țări.

Din însărcinarea elevilor claselor a X-a „B" și „D" ai școlii nr. 6 din orașul Ordjonikidze, semnează: Ida Blijenskaia, Rafael Avetisian, Iuri Vasiljenko și Lidia Liubcenko.

Vizitele delegației parlamentare sovietice

(Urmare din pag. 1-a)

trasate de cel de al II-lea Congres al P.M.R. Documentele Congresului al II-lea al P.M.R., precum și Documentele celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S. însuflețesc poporul nostru în lupta lui pentru construirea socialismului. El privește cu încredere viitorul. Un izvor de încredere și forță pentru noi îl constituie faptul că țara noastră face parte din mărețul și invincibilul lagăr al socialismului în frunte cu Uniunea Sovietică".

După ce a transmis un cald salut din partea zecilor de mii de petroliști din U.R.S.S. și din partea poporului R.S.S.A. Tătare, Mihail Vasilievici Malțev, deputat în Sovietul Naționalităților, geolog șef al Societății „Tatneft" a vorbit despre succesul industriei petrolifere sovietice.

„Pînă nu de mult, a arătat el, principala regiune petroliferă a U.R.S.S. era Kaukaz, la Baku în peninsula Apșeron. In ultimul deceniu, geologii și sondorii sovietici au descoperit în raioanele răsăritene ale părții europene a U.R.S.S. uriașe zăcăminte de țiței și astăzi, în teritoriul dintre Volga și Urali întîlnești numeroase sonde de țiței în erupție. Prelucrarea acestor zăcăminte de țiței se face cu ajutorul celei mai noi tehnologii. Acum, numai din suprafețele Republicii Autonome Tătare și Bașkiră se obține de 2 ori mai mult petrol decît se scoate la Baku. Succese însemnate sînt în domeniul lucrărilor în foraj prin trecerea de la vechea metodă cu masa Rotari, la forajul cu turbina, ceea ce a dus la creșterea vitezei de forare a sondelor. Petroliștii sovietici care au îndeplinit cu succes al 5-lea plan cincinal extrăgînd mai mult de 70 milioane tone țiței în anul 1955, vor dubla această producție în anul 1960.

M. V. Malțev a încheiat urînd noi succese în muncă petroliștilor romîni.

A luat apoi cuvîntul Andranik Israelovici Savoian, deputat în Sovietul Naționalităților, secretar al comitetului orășenesc Leninakan al P. C. al Armeniei, care a spus printre altele:

„Noi deputații Sovietului Suprem al U.R.S.S. ne-am convins că poporul romîn sub înțeleapta conducere a partidului și guvernului construiește cu succes viața lui nouă, socialistă. El luptă pentru un viitor și mai bun, mai bogat. Ne-am convins de asemenea că harnicul popor romîn luptă neobosit împreună cu poporul sovietic și cu celelalte popoare pentru a obține pacea în întreaga lume". Ca deputat al R.S.S. Armene A. I. Savoian a mulțumit poporului romîn pentru că în anii asupririi turcești a găzduit mulți fii și fiice ale poporului armean. O parte dintre aceștia s-au întors astăzi în patria lor unde contribuie la construirea comunismului, iar alții au rămas în R.P.R. luînd parte la construirea socialismului.

Vorbitorul a încheiat urînd poporului romîn noi și noi succese pentru marea cauză a construirii socialismului.

Participanții la miting au ovaționat îndelung pentru prietenia romîno-sovietică.

Sus la tribună a urcat un grup de pionieri, fruntași la învățătură, cu brațele încărcate de flori. Pe piepturile lor micuțe oaspeții prind insigne.

O ploaie de buchete de flori se așterne peste tribună.

Mitingul a luat sfîrșit. In cursul zilei de ieri oaspeții au vizitat rafinăria Nr. 1 Ploești muzeul Doftana și hotelul Cota 1400 Sinaia.

Recepția de la Legația Argentinei

Vineri seara, dr. José Madoro Delfino, însărcinatul cu afaceri adinterim al Argentinei la București a oferit o recepție la sediul Legației cu prilejul zilei de 25 mai, sărbătoarea națională a Argentinei — Ziua Independenței.

La recepție au luat parte: P. Borilă, Miron Constantinescu, acad. M. Sadoveanu, M. Mujic, S. Bughici, Gr. Preoteasa, acad. M. Ralea, A. Bunaciu, St. Cleja, dr. I. Bogdan, funcționari superiori din Ministerul Afacerilor Externe și Ministerul Comerțului Exterior, reprezentanți ai presei.

Au participat membri ai corpului diplomatic.

Recepția s-a desfășurat într-o atmosferă cordială.

(Agerpres)

Sosirea unor oaspeți străini

Joi după-amiază a sosit în Capitală pianista franceză Nicole Henriot.

La sosire, pianista franceză a fost întîmpinată de reprezentanți ai Institutului Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea și ai Filarmonicii de Stat „George Enescu".

A fost de față Jean Deciry, însărcinat cu afaceri ad-interim al Franței la București.

Nicole Henriot va da două concerte cu orchestra simfonică a Filarmonicii de Stat „George Enescu", colectiv artistic emerit din R.P.R. și două recitaluri la București și Cluj.

Tot joi, au sosit în Capitală scriitorii polonezi Danuta Bienkowska și Arnold Slucki, care ne vizitează țara în cadrul acordului cultural dintre R.P.R. și R. P. Polonă.

La sosire oaspeții au fost întîmpinați de reprezentanți ai Institutului Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea.

Ch. Pineau a sosit la Praga

MOSCOVA 25 (Agerpres). — TASS transmite: La 25 mai ora 8,20 (ora Moscovei) a părăsit Moscova plecînd spre Praga și Paris ministrul Afacerilor Externe al Franței, Christian Pineau, cu soția și persoanele care îl însoțesc.

Pe aeroportul Vnukovo, Christian Pineau a fost condus de V. M. Molotov, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și ministru al Afacerilor Externe al U.R.S.S. și alții.

★

PRAGA 25 (Agerpres). — Ceteka transmite: La 25 mai, a sosit la Praga venind din Uniunea Sovietică ministrul Afacerilor Externe al Franței, Christian Pineau cu soția.

In numele guvernului cehoslovac, Christian Pineau a fost salutat pe aeroport de Julius Duriș, ministrul de Finanțe al Cehoslovaciei.

A răspuns Christian Pineau.

★

PRAGA 25 (Agerpres). — Ceteka transmite: In dimineața zilei de 25 mai Christian Pineau, ministrul Afacerilor Externe al Republicii Franceze a vizitat orașul Praga.

In după amiaza zilei de 25 mai Christian Pineau însoțit de ambasadorul Claude Breart de Boisanger, l-au vizitat pe Vaclav David, ministrul Afacerilor Externe al Republicii Cehoslovace, la un sanatoriu din Praga, unde se află internat pentru tratament. Oaspetele francez a avut o convorbire prietenească cu ministrul Afacerilor Externe al R. Cehoslovace. In seara aceleași zile, Ch. Pineau și persoanele care îl însoțesc au plecat spre Paris.

Plenara C.C. al Uniunii Tineretului Muncitor din R. P. Ungară

BUDAPESTA 25 (Agerpres). — M.T.I. transmite: La Budapesta s-au încheiat lucrările celei de a șasea plenare a Comitetului Central al Uniunii Tineretului Muncitor din Ungaria. Raportul asupra activității Uniunii și cu privire la sarcinile de viitor a fost prezentat, în numele Biroului Comitetului Central, de către Josef Szakaly, prim secretar al Comitetului Central al U.T.M.

Comitetul Central a aprobat raportul Biroului și a însărcinat comisia de redactare să formuleze rezoluția privitoare la raport și discuții pe baza ultimelor hotărîri ale Partidului celor ce muncesc și guvernului ungar, atrăgînd o atenție deosebită asupra necesității ca întreaga activitate a Uniunii să fie îndreptată către rezolvarea sarcinilor practice ale construcției socialiste și educației comuniste a tineretului.

Plenara C.C. al U.T.M. din Ungaria a mai examinat o serie de probleme organizatorice.

La lucrările plenarei a luat parte și Lajos Acz, secretar al C.C. al Partidului celor ce muncesc din Ungaria.

Al III-lea Congres al Partidului Muncii din Albania

TIRANA 25 (Agerpres). — A.T.A. transmite: La 25 mai, la Tirana s-a deschis cel de al treilea Congres al Partidului Muncii din Albania.

Congresul a fost deschis de Enver Hodja, prim secretar al C.C. al Partidului Muncii din Albania.

Enver Hodja a salutat cu căldură pe delegații partidelor comuniste și muncitorești frățești sosiți la congres.

Delegații la Congres au ales apoi în unanimitate prezidiul Congresului, secretariatul și comisia de validare.

Congresul a aprobat ordinea de zi:

La primul punct de pe ordinea de zi, Enver Hodja a prezentat apoi raportul de activitate al Comitetului Central al Partidului Muncii din Albania.

Raportul lui Enver Hodja

TIRANA 25 (Agerpres). — A.T.A. transmite raportul prezentat de Enver Hodja, prim-secretar al C.C. al Partidului Muncii din Albania, la Congresul al III-lea al partidului.

In perioada la care se referă raportul, a spus Enver Hodja, ca urmare a îndeplinirii cu succes a sarcinilor primului plan cincinal, Albania s-a transformat dintr-o țară agrară înapoiată într-o țară agrar-industrială.

Caracterizînd politica externă a Republicii Populare Albania, Enver Hodja a spus că:

Politica externă a guvernului albanez este o politică de pace. Ea exprimă năzuințele și aspirațiile întregului popor albanez. In prezent țara noastră întreține relații diplomatice prietenești cu 18 state din Europa, Orientul Apropiat și Asia. Pe zi ce trece, relațiile noastre cu popoarele frățești ale Iugoslaviei se întăresc tot mai mult în spiritul înțelegerii reciproce și al prieteniei. Vom dezvolta și lărgi legăturile noastre cu toate popoarele care doresc acest lucru.

Referindu-se la rezultatele îndeplinirii primului plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale a Albaniei, raportorul a subliniat că sarcina economică fundamentală a primului cincinal a fost în linii generale, îndeplinită.

Schimbări fundamentale au loc în satul albanez. In anii primului cincinal, cu excepția anilor 1951 și 1952 — an de mare secetă, s-a constatat o creștere permanentă a producției agricole.

Partidul Muncii din Albania și guvernul Republicii Populare Albania se preocupă în permanență de ridicarea nivelului material și cultural al oamenilor muncii.

Enver Hodja a arătat apoi care sînt sarcinile fundamentale ale celui de al doilea plan cincinal.

In partea consacrată partidului Enver Hodja a spus:

Partidul nostru este forța conducătoare, inspiratorul și organizatorul întregii vieți a țării. La 1 aprilie 1956 Partidul Muncii din Albania număra în rîndurile sale 41.372 membri de partid și 7.272 candidați de partid.

Partidul Muncii din Albania, a subliniat raportorul, a tras învățămintele necesare din lupta împotriva cultului personalității.

Plenara Comitetului Central care a avut loc în zilele de 10 și 11 mai 1956, a examinat în lumina hotărîrilor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. activitatea partidului și, îndeosebi, măsurile luate împotriva tuturor elementelor antipartinice și a ajuns la concluzia că aceste măsuri au fost cu totul juste.

In această ordine de idei, Enver Hodja s-a referit la lupta Partidului Muncii din Albania împotriva grupării antipartinice a lui Coci Dzodze.

Acuzațiile aduse lui Coci Dzodze și adepților lui sînt pe deplin întemeiate și sentința pronunțată împotriva lui de către partidul și statul nostru este cu totul justă.

Poporul nostru harnic și iubitor de pace, a spus în încheiere Enver Hodja, construiește socialismul. El are prieteni devotați și puternici care apreciază și respectă poporul nostru, care îi acordă un ajutor multilateral. Avînd o încredere neclintită în forțele sale, în justețea căii pe care o urmează, în justețea politicii de pace a lagărului socialismului, poporul albanez, condus de gloriosul Partid al Muncii, pășește cu mare avînt înainte spre socialism.

Scrisoarea lui G. M. Pușkin către ambasadorii S.U.A., Angliei și Franței

BERLIN 25 (Agerpres). — TASS transmite: La 16 mai ambasadorii S.U.A., Angliei și Franței la Bonn au adresat lui G. M. Pușkin, ambasadorul U.R.S.S. în Republica Democrată Germană, scrisori cu conținut identic, în care își exprimă protestul în legătură cu parada unităților militare ale armatei populare naționale a Republicii Democrate Germane, care a avut loc la 1 mai la Berlin. La 25 mai, G. M. Pușkin a adresat ambasadorului celor trei puteri occidentale scrisori de răspuns în care se spune printre altele:

In legătură cu scrisoarea dv. din 16 mai 1956, vă atragem atenția asupra faptului că relațiile dintre Uniunea Sovietică și Republica Democrată Germană sînt reglementate prin tratatul din 20 septembrie 1955, potrivit căruia Republica Democrată Germană este liberă să-și rezolve problemele de politică internă și externă, iar Uniunea Sovietică și-a asumat pe bază de reciprocitate, obligația de a respecta suveranitatea și neamestecul în treburile interne ale Republicii Democrate Germane.

Avînd în vedere cele expuse mai sus, resping protestul dv. ca fiind neîntemeiat.

În 24 de ore

PEKIN. — La invitația Asociației chineze pentru legăturile culturale cu străinătatea la Pekin a sosit o delegație culturală din Argentina, în frunte cu Americo Nunciata.

MOSCOVA. — La invitația Comitetului grupului parlamentar al U.R.S.S., la 25 mai a sosit la Moscova într-o vizită oficială secretarul general al Uniunii interparlamentare, A. de Blonay.

TOKIO. — Un purtător de cuvînt al Ministerului Afacerilor Externe al Japoniei a anunțat la 25 mai că Japonia este dispusă să accepte crearea unei reprezentanțe comerciale permanente a R. P. Chineze la Tokio. Purtătorul de cuvînt a precizat că această hotărîre a fost luată de Ministrul de Externe, Sigemitu, de comun acord cu ministrul japonez al Comerțului Exterior și Industriei, Tanzan Ișibași.

ATENA. — In parlamentul grec au avut loc timp de patru zile dezbateri în problema Ciprului. La sfîrșitul dezbaterilor guvernul a obținut votul de încredere.

Evenimentele săptămînii

Între DULLES și STASSEN

Citești știrile venite în ultimele cîteva zile din Statele Unite și ai impresia că asiști la supurația unei răni, în momentul cînd puroiul începe să erupă. Boala se află la un punct critic. Dar un astfel de moment nu are nimic spectaculos, de obicei numai extremele reținînd atenția. Tocmai de aceea, poate, știrile venite din Statele Unite nu dau, pentru unii măsura exactă a evenimentelor. Este vorba de aprecierea diferită pe care vîrfurile conducătoare americane o dau declarației sovietice privind reducerea forțelor armate. *Acum nu mai este vorba de cîteva nuanțe în aprecierea unui act in arena internațională pe care și-o permit comentatorii americani, ci de ceea ce agenția „Associated Press" numește „confuzie" în cercurile oficiale din S.U.A.*

Acum deci puroiul a ieșit la suprafață, dar să vedem mai întîi ce a cauzat adunarea acestui puroi.

Despre cauzele agravării bolii politicii americane se poate răspunde scurt folosind expresia plastică a săptămînalului conservator englez „Spectator" care scrie: „Astăzi este la modă să fii rus". *De ce? Pentru că* „Uniunea Sovietică merge cu toată viteza înainte continuînd să cîștige prieteni pe cale pașnică". *Iată pus punctul pe i și încă de către un ziar american — „Gazette and Daily" — (din New York) — de unde am și reprodus citatul de mai sus. Și, într-adevăr, acest mers accelerat a cuprins, în mai puțin de un an, asemenea puncte ca Viena, unde inițiativa sovietică a dus la semnarea Tratatului cu Austria, Belgrad, Delhi, Rangun, Kabul și Londra, vizitate de conducătorii sovietici. Apoi din Moscova au fost făcute cunoscute lumii declarațiile comune ale U.R.S.S. cu Norvegia, Danemarca și Suedia. Iar sîmbăta trecută a fost dată publicității declarația sovieto-franceză, ca urmare a vizitei lui Mollet și Pineau la Moscova. Acum astfel de fapte ne par firești, dar să ne gîndim dacă, în urmă cu doi ani, să zicem, nu ni s-ar fi părut de domeniul fantasticului asemenea vizite cu rezultate promițătoare!*

Ne oprim aci cu enumerarea acțiunilor guvernului sovietic care toate au un singur scop, țelul permanent al politicii externe a U.R.S.S.: COEXISTENȚA PAȘNICĂ.

Desigur că opinia publică mondială nu a rămas inactivă și presiunile exercitate de ea asupra guvernelor apusene au dus la declarații favorabile coexistenței ca cele făcute de Mollet și Pineau, la dezagregarea coaliției guvernamentale de la Bonn, la oarecari veleități de independență ale Italiei, exprimate mai ales de președintele Gronchi. De asemenea nu trebuie uitat un asemenea act ca cererea parlamentului de a se evacua trupele americane din Islanda, membră a N.A.T.O. O țară mică, dar a cărei acțiune este semnificativă pentru contradicțiile ce macină pactul Atlantic.

Deci situații noi pe arena internațională. Ce s-a întîmplat în acest timp cu politica S.U.A.? A evoluat ea de la perioada „războiului rece"? In această privință, să cităm tot ziarul american „Gazette and Daily", care, în același articol din care am extras citatul privind politica sovietică, scrie: „Noi ne-am împotmolit în mlaștina războiului rece. Se pare că nu putem scăpa de accentul unilateral pe latura militară atît în domeniul economiei cît și al conștiinței noastre..." *Apreciere reală, numai că redactorul gazetei din New York pune pe același plan conștiința poporului american cu cea a unor politicieni din S.U.A. Or, pare-se, lucrurile nu stau tocmai așa, căci americanii simpli sînt și ei dornici de pace.*

Și cu aceasta am ajuns și la factorul intern. Acum în Statele Unite se desfășoară campania pentru alegerile prezidențiale din toamnă, ceea ce influențează întreaga viață politică americană.

Acestui scop îi sînt subordonate multe din acțiunile guvernului, chiar și în probleme importante ale vieții internaționale. Acest fapt trebuie reținut pentru a înțelege luările de poziție mai moderate ale unor lideri americani sau criticile vehemente, dar de cele mai multe ori făcute din motive electorale, de politicienii partidului democrat.

Situația se prezenta prin urmare cam așa în săptămînile cînd aveau loc tratativele Uniunii Sovietice cu Anglia și Franța și cînd a fost anunțată reducerea efectivelor armate sovietice:

- *Noile realități din arena internațională au dovedit și mai clar falimentul politicii americane „de pe poziții de forță" ca și lipsa ei de flexibilitate. (Aceasta pe plan extern).*
- *Pe plan intern, imposibilitatea de a răspunde criticilor din ce în ce mai numeroase la adresa conducerii republicane, și în special la adresa lui Dulles. Și aceasta, în plină campanie electorală.*

Acești doi factori, care desigur nu epuizează întregul complex de probleme, acționează permanent făcînd ca puroiul să se adune săptămînă după săptămînă.

In zilele din urmă, a ieșit și mai puternic în evidență tocmai această turburare ce domnește la Washington, turburare ce merge pînă la divergențe între membri ai guvernului în aprecierea situației internaționale.

Răspunzînd noii acțiuni sovietice în problema dezarmării, Dulles a recurs la obișnuitele calomnii împotriva U.R.S.S. De data aceasta însă nici abilitatea diplomatică a secretarului Departamentului de Stat nu l-a putut salva. Mai întîi fruntașul partidului democrat Walter George, președintele Comisiei pentru afaceri externe a senatului american, a criticat vehement declarația lui Dulles. Este știut că George a fost recent numit ca reprezentant special al lui Eisenhower pe lîngă N.A.T.O..

A urmat apoi o cuvîntare a consilierului președintelui S.U.A. pentru problemele dezarmării, Harold Stassen. Acesta s-a declarat de acord cu declarația lui George și a apreciat cu totul diferit de Dulles acțiunea guvernului sovietic. Astfel, el a afirmat că trebuie salutată inițiativa sovietică, dacă ea este în favoarea păcii generale. Referindu-se apoi în mod evident la poziția lui Dulles, care răspunde invariabil „NU" la orice acțiune sovietică, Stassen a subliniat că în Statele Unite există tendința de a reacționa cu ostilitate atunci cînd Uniunea Sovietică manifestă o inițiativă și de a considera întotdeauna această inițiativă drept „dăunătoare Statelor Unite". Desigur, declarația lui Stassen a cuprins și unele afirmații contradictorii, dar important rămîne faptul că expertul lui Eisenhower în problemele dezarmării apreciază în mod diferit de Dulles declarația sovietică.

De altfel, însuși Dulles a făcut aprecieri diferite în cursul a două conferințe de presă, iar un ton mai moderat a adoptat și președintele Eisenhower. Lucrurile au mers departe după cum reiese din cele afirmate de „New York Times" sub semnătura lui Reston, cunoscut comentator diplomatic: „Ca urmare a acestor reacții diferite, membrii corpului diplomatic acreditați la Washington, care reprezintă majoritatea țărilor lumii, au raportat în diferite capitale că în guvernul Statelor Unite se observă o sciziune în problema semnificației acestei acțiuni sovietice". *Iar ziarul „Washington Post and Times Herald" scrie cu amărăciune că* „atitudinea diferită față de comunicatul de reducere a forțelor armate sovietice reprezintă un trist exemplu de lipsă de coordonare a politicii Washington-ului, precum și între Washington și Londra... Fără îndoială că Anglia și Statele Unite n-au încercat să dea un răspuns comun. Nici măcar încercarea de a da o declarație americană comună a guvernului nu a dus la nimic".

Ziarul american aduce în discuție nu numai problema divergențelor din sînul guvernului american, ci și a celor dintre Statele Unite și aliații ei europeni. Într-adevăr, este știut că declarația sovieto-franceză apreciază pozitiv acțiunea U.R.S.S. și că Ministerul de externe englez a comentat și el însemnătatea inițiativei Uniunii Sovietice. In legătură cu aceasta, merită atenție o relatare a agenției „Associated Press" în care se arată că „Dulles a declarat cîtorva persoane care l-au vizitat de curînd că el este neliniștit de eventuala influență nefavorabilă a recentei declarații sovietice de reducerea efectivului forțelor armate cu 1.200.000 de oameni, deoarece aceasta ar putea afecta creșterea puterii militare a Germaniei occidentale". *Acesta este deci unul din motivele pentru care o seamă de politicieni americani au primit cu ostilitate noua contribuție a Uniunii Sovietice la destinderea internațională. O cauză principală este însă teama miliardarilor americani de a pierde profiturile obținute în industria de armament. Un gazetar american afirma chiar că declarația sovietică a avut în Wall-Street un efect asemănător cu cel al exploziei unei bombe.*

Opinia publică ar dori însă ca tocmai astfel de „bombe" să explodeze și nu dintre cele pe care Statele Unite le-au experimentat chiar în aceste zile în Oceanul Pacific. Cu cît va fi înțeles mai repede acest lucru la Washington cu atît se va putea vorbi despre o contribuție a guvernului american la înțelegerea internațională. Căci pentru un bolnav există doar două căi atunci cînd rana începe să supureze. Ori are curajul să suporte o intervenție chirurgicală pentru a se însănătoși, ori infecția generală, septicemia. Și numai renunțarea la politica „de pe poziții de forță" poate duce la însănătoșirea politicii americane.

SERGIU BRAND

Spectacolele de azi

CINEMATOGRAFE: Patria, V. Alecsandri, Infrățirea între popoare, Elena Pavel (sală și grădină), **Libertății** (sală și grădină): Ganga; **Magheru, Popular:** Carola Lamberti; **Republica, Filimon Sîrbu:** Melodii nemuritoare; **București, Vasile Roaită, Alexandru Sahia, Aurel Vlaicu:** Pe răspunderea mea; **I. C. Frimu:** Melodii nemuritoare; **Lumina:** Vagabondul (seria I-a); **1 Mai, O. Bancic** (sală și grădină): Semne particulare; **Central:** Caravana; **Victoria:** Vagabondul (seria a II-a); **Tineretului:** Urmărirea; **M. Gorki, T. Noi:** In Afganistanul prieten. Pe pămîntul primitor al Birmaniei; **Alexandru Popov, Cultural, Munca:** Cavalerul fără lege. **Grivița:** Muzică și dragoste; **8 Martie, Tudor Vladimirescu:** Drum însîngerat; **Unirea** (sală și grădină): Trei starturi.

RADIO

Selecțiuni din programul de duminică 27 mai

PROGRAMUL I

6.42 Cîntece de compozitorul sovietic Blanter. 7.30 Muzică ușoară romînească; 8.30 Emisiunea „Teatru la microfon pentru copii": „Neastîmpărații" — scenariu radiofonic de Ion Mustață — prelucrare după scenariul de film cu același nume; 9.30 Muzică ușoară; 10.50 Soliști și orchestre de muzică populară romînească; 11.20 Muzică ușoară de compozitori romîni; 11.50 Muzică din opere. 13.00 Radiojurnal; 13.10 Jocuri; 13.15 Vorbește Moscova!; 14.00 Cîntă orchestra de muzică populară Radio; 14.35 Concert de muzică ușoară și populară la cererea fruntașilor și colectivelor fruntașe în producție din industrie și agricultură; 16.30 Jurnalul satelor; 17.15 Muzică; 19.00 Teatru la microfon: „Cercul de cretă caucazian" de Berthold Brecht; 21.00 Radiomagazin; 21.15 Muzică de dans; 22.30 Buletin sportiv; 22.45 Muzică de dans; 23.00 Radiojurnal; 23.10—23.55 Muzică de dans.

PROGRAMUL II.

8.00 Emisiunea „Radio-Țepeluș"; 8.40 Muzică ușoară; 9.00 Concert popular; 9.30 Muzică populară romînească interpretată de Maria Lătărețu — voce — și Traian Lăscuț Făgărășanu — la clarinet; 10.15 Muzică de estradă; 10.50 Transmisiune din sala Ateneului R.P.R. a concertului orchestrei de Stat „George Enescu"; 14.00 Revista presei și Radiojurnal; 14.30 Concert de estradă; 15.35 Noi imprimări pe discuri „Electrecord". 16.00 Concert simfonic popular; 18.00 Muzică populară romînească la cererea fruntașilor și colectivelor fruntașe în producție din industrie și agricultură; 19.00 Noi înregistrări de muzică ușoară realizate în studiourile noastre; 20.00 Transmisiune din sala Ateneului R.P.R. a concertului orchestrei „Barbu Lăutaru" a Filarmonicii de Stat „George Enescu". In pauză: Versuri de Topîrceanu; 22.00 Radiojurnal și buletin sportiv; 22.15 Inregistrări de la festivalul „Primăvara la Praga"; 23.55—0.50 Muzică de dans.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Tel. 7.60.10. Secția scrisori, Tel. 7.60.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52